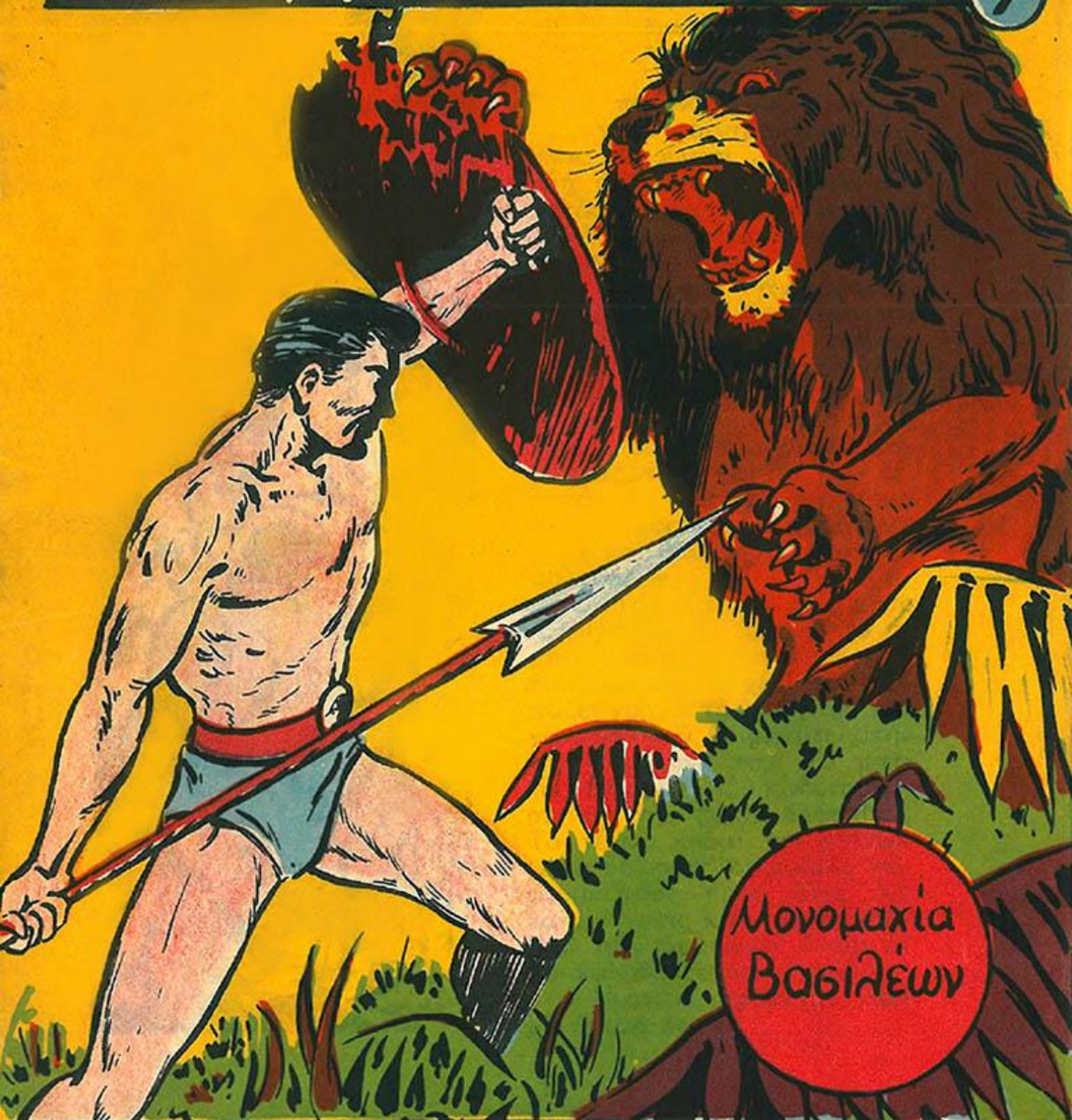

ΤΑΡΓΚΑ

Το 'Ατρόμητο' Ξηλινόπουλο 7

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ

ΗΡΟΪΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο ΤΑΡΓΚΑ, ΤΟ ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΛΛ ΗΝΟΠΟΥΛΟ, ΑΝΤΙΚΡΥΖΕΙ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΠΟΛΕΜΩΝΤΑΣ ΕΝΑΝΤΙ ΟΝ ΤΟΥ ΧΟΥ—ΧΟ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ! ΤΟΥ ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ !...

ΚΕΦ. 1. "Όπου ένα καινούργιο θη-
ρίο εμφανίζεται και
διεκδικεί τή βασιλεία
τῆς ζούγκλας!

Τὰ πυκνοφυτευμένα κι' ἄ-
γρια δέντρα τῆς ζούγ-
κλας κινιούνται, σὰ νὰ περ-
νάη ἀνάμεσά τους ἕνας δυ-
νατὸς ἄνεμος. "Ένα σιγανό,
ἀλλὰ ἀπειλητικὸ μουγκρητὸ
ἀκούγεται. Κρυμμένος κάτω
ἀπ' τὰ πυκνὰ ἀγριόχορτα,
ποὺ φυτρώνουν ὡς ψηλὰ καὶ
μπερδεύονται μὲ τὶς φυλλω-
σιῆς τῶν δέντρων, ὁ πελώριος
ρινόκερως εἶναι ἕτοιμος νὰ ἐ-
φορμήσῃ. Τὸ χοντρόπετσο
κορμί του μοιάζει σὰν θωρα-
κισμένο τὰνκ καὶ τὰ δυὸ κέ-
ρατά του προβάλλουν πάνω
στὸ ρύγχος του, σὰν ἀπειλη-
τικὲς καὶ θανατηφόρες κάννες
πολυβόλων.

Ὁ Τάργκα, τὸ ἀτρόμητο
Ἑλληνόπουλο, ἀκούει τὸ ἀ-
πειλητικὸ μουγκρητὸ καὶ κον-
τοστέκεται. Τὸ χέρι του ἀρ-
πάζει γοργὰ τὴ λαβὴ τοῦ μα-
χαιριοῦ, ποὺ βρίσκεται στὴν
πλατειὰ ζώνη του. Τὸ μάτι
του ξεχωρίζει τὸν κίνδυνο, πί-
σω ἀπ' τὴν πυκνὴ βλάστησι.
Τὸ τέλειο κορμί του στηλώ-
νεται ὄρθιο κι' οἱ μῦνες του
φουσκώνουν πρὸς ὅλες τὶς
κατευθύνσεις καὶ τὸν θωρακί-
ζουν σὰν ἀρμονικοὶ ὄγκοι ἀ-
πὸ καλοδουλεμένο ἀτσάλι.

—'Ατσίδα, πρόσεχε!, λέει
μὲ ἤρεμη φωνή.

‘Ο κωμικός νέγρος ἀκολουθεῖ τὸν Τάργκα. Περπατάει, κι’ αὐτὸς στὴν ἀκροποταμιὰ κι’ οἱ πελώριες πατούσες του ἀνοίγουν ὀλόκληρους... λάκκους στὸ μαλακὸ χῶμα.

— Ρινόκερω εἶναι!, ἀπαντάει μὲ ἀπάθεια. Ρινόκερω τέλει φάει ἐσένα, ἐσύ... φάει ρινόκερω. Ἀτσίντα τρώει... καρπούτζι του!

Καὶ συνεχίζει ἀτάραχος τὸ μάσσημα τοῦ καρπουζιοῦ του, γιατί εἶναι σίγουρος, πῶς τὸ ζωντανὸ θωρηκτὸ τῆς ζούγκλας, ὁ ρινόκερος, δὲν μπορεῖ ν’ ἀντιμετωπίσῃ νικηφόρα τὸν Τάργκα.

Τὴν ἴδια στιγμή τὰ δέντρα ἀναμαλλιάζονται μὲ ἀπίστευτη ὀρμή.

‘Ο ρινόκερος ἔχει ἐφορμήσει τσακίζοντας τὰ πάντα καὶ πέφτει ἀπάνω στὸν Τάργκα, μὲ τὸ πελώριο κεφάλι του χαμηλωμένο καὶ μὲ τὰ πανίσχυρα κέρατα μπροστά, ἔτοιμα νὰ σουβλίσουν σάρκες καὶ νὰ συντρίψουν κόκκαλα. Τὰ χοντρά του πόδια χτυπᾶνε βαρεῖα τὴ γῆ καὶ μιὰ ἀνυπόφορη κακοσμία ξεχύνεται ἀπὸ τὸ χοντρὸ κορμί του.

‘Η ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία ἐπιτίθεται εἶναι πρωτοφανής. ‘Ο Τάργκα νομίζει πῶς χύνεται καταπάνω του, ξεφυσώντας, μιὰ μεγάλη σιδηροδρομικὴ ἀτμομηχανή.

Ψύχραιμος παραμερίζει μ’ ἓνα πήδημα. Τὸ θηρίο περνᾶει ὀλοταχῶς μπροστὰ σουβλίζοντας μὲ τὰ κέρατά του τὸν ἀέρα καὶ προσπαθεῖ ν’ ἀνακόψῃ τὸν δρόμο του καὶ νὰ στραφῆ, γιὰ νὰ ἐπιτεθῆ καὶ πάλι

ἐναντίον τοῦ στόχου, ποῦ τοῦ οἰέφυγε.

‘Αλλὰ ὥσπου νὰ κάνῃ, τὸ μονόκόμματο παχύδερμο ὅλες αὐτές τὶς μανοῦρες, ὁ Τάργκα ἔχει κιόλας πραγματοποιήσει τὴν ἀστραπιαία του ἐπίθεσι. Τὸ κορμι του τινάζεται ψηλὰ μὲ δύναμι, σὰ νὰ ἐξακοντίστηκε ἀπὸ τὴν κάννη κάποιου ἀόρατου πυροβόλου, διαγράφει στὸν ἀέρα ἓνα ἀρμονικὸ τόξο καὶ πέφτει καθαλλητὰ στὴ ράχη τοῦ ρινόκερου! Τὸ δεξί του χέρι εἶναι κιόλας ὑψωμένο κι’ ἐτοιμάζεται νὰ πύση, καρφώνοντας τὴν λεπίδα τοῦ μαχαιριοῦ πίσω ἀπ’ τ’ αὐτὸ τοῦ θηρίου.

‘Αλλὰ τὴν τελευταία στιγμή ἀλλάζει γνώμη.

Τὸ μάτι του, ποῦ σ’ αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμή τῆς πάλης, δὲν χάνει τίποτα ἀπ’ ὅσα συμβαίνουν γύρω, ἔχει δὴ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ νὰ παφλάζουν καὶ ν’ ἀφρίζουν κάτω ἀπὸ τὰ θυμωμένα κτυπήματα ἑνὸς μεγάλου κροκόδειλου!

Τὸ ἀμφίβιο βλέποντας τὸν ρινόκερω νὰ φτάνη τὰς τὸν ρινόκερω νὰ φτάνη τρέχοντας ὡς τὴν ἄκρη τῆς ὄχθης μαριάζει καὶ ἐπιτίθεται μὲ ἀφάνταστη αἰμοβορία.

Τὸ χτύπημα τῆς οὐρᾶς δίνει στὸ φολιδωτὸ κορμί του τὴν ταχύτητα τῆς τορπίλλης καὶ τὸ ἀπαίσιο ρύγχος του σκίζει ὀλοταχῶς τὰ νερά. Μιὰ στιγμή ἀκόμα καὶ οἱ πελώριες μασσέλες του ἀνοίγουν καὶ ξανακλείνουν. Τῶ-

ρα τὰ τρομερὰ δόντια του ἔχουν καρφωθῆ ἀπ' ὅλες τὶς μεριές στοῦ χοντρὸ ποδάρι τοῦ ρινόκερου καὶ τὸν τραβᾶνε μὲ ἀπερίγραπτη δύναμι πρὸς τὰ βάθη τοῦ ποταμοῦ!

Ἕνας πνιχτὸς βόγγος ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ ὀγκώδους παχύδερμου.

Καὶ ὁ Τάργκα, ἑλαφρὸς σὰν τὸ πούπουλο, πηδάει κάτω ἀπὸ τὴ ράχη του. Ἡ περήφανη ψυχὴ του δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀντίπαλο, τὴ στιγμή πού ἀντιμετωπίζει ἓνα καινούργιο ἀπροσδόκητο ἐχθρό.

Ἀποσύρεται δυὸ βήματα καὶ παρακολουθεῖ τὴ φρικαλέα πάλη τῶν δύο τεράτων.

Δίπλα του ὁ Ἄτσιδας ἔχει... ξοφλήσει τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὸ καρπούζι καὶ μασσάει τὶς τελευταῖες μπουκιές, πλαταγίζοντας ἤχηρὰ τὰ παχειὰ χεῖλια καὶ τὴ γλῶσσα του. Εἶναι ἐνθουσιασμένος μὲ τὸν καυγᾶ πού ἄναψε καί... ἐνθαρρύνει μὲ δυνατὲς φωνές πότε τὸ ἓνα καὶ πότε τὸ ἄλλο θηρίο.

— Νταγκώσει ἐσύ... κοροκόντειλο πόντι ρινόκερω! Ἐσύ ρινόκερω κέρατο ντικὸ σου τρυπήσει κεφάλι κοροκόντειλο!

Στὸ μεταξὺ τὰ δυὸ τέρατα παλεύουν λυσσασμένα.

Τὸ μαλακὸ χῶμα τῆς ἀκροποταμιᾶς σκάβεται, σὰ νὰ τὸ χτυποῦν γίγαντες μὲ τεράστια τσαπιά. Χῶματα τινάζονται δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ἡ οὐρὰ τοῦ κροκόδειλου χτυπώντας τὰ νερά, τὰ

πετάει στὰ ὕψη, τὰ μεταβάλλει σὲ πίδακες, πού πέφτουν γύρω σὰν ἀληθινὴ βροχή!

— Αὐτὸ μαλλώνει, ψιθυρίζει ὁ Ἄτσιδας. Ἐγκὼ τέλει... ὀμπρέλλες, αὐτὸ βρέξει-βρέξει ἐμένα!

Τὰ μουγκρητὰ τῶν θηρίων ξυπνᾶνε τὴν ἠχὴ τῆς ἄγριας περιοχῆς.

Ὁ κροκόδειλος, μὲ τὰ μάτια του γεμάτα μῖσος καὶ ἀγριὰδα, ἔχει στηλώσει τὰ πόδια του στὴν κατωφέρεια τῆς ὄχθης, κρατάει πάντοτε τὰ δόντια του μπηγμένα στὸ πόδι τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἀγωνίζεται νὰ τὸν φέρῃ μέσα στὸ νερό, νὰ τὸν πνίξῃ καὶ νὰ τὸν φάῃ ἔπειτα μὲ τὴν ἡσυχία του.

Μὰ ὁ ρινόκερος δὲν ἀγωνίζεται μὲ λιγώτερη λύσσα. Τὰ κοντόχοντρα παντοδύναμα πόδια του ἔχουν μπηχτῆ στὴ γῆ σὰν πάσσαλοι καὶ τὸ χοντρὸ κεφάλι του, σκυμμένο χαμηλὰ κάνει ἀπότομα τινάγματα, χτυπώντας μὲ τὰ δυὸ κέρατα τὸ φολιδωτὸ κορμὶ τοῦ κροκοδείλου.

Τὸ αἷμα τρέχει ποτάμι κι' ἀπ' τὰ δυὸ θηρία, ἀνακατεύεται μὲ τοὺς ἀφροὺς καὶ κυλάει μαζί τους στὸν ποταμό.

Ξαφνικὰ ὁ ρινόκερος κάνει μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια, πο συνοδεύεται ἀπὸ ἀνατριχιαστικὸ μουγκρητό. Ὁ βαρὺς κορμὸς του τραβιέται πίσω μὲ ἀκατανίκητη δύναμι. Τὸ πόδι του ξεκολλάει ἀπὸ τὶς μασσέλες τοῦ κροκόδειλου, ἀφήνοντας ἀπάνω στὰ

δόντια του κομμάτια από ματωμένες σάρκες!

Τώρα τὰ δύο θηρία στέκονται τὸ ἓνα ἀντίκρου στὸ ἄλλο, σὲ ἀπόστασι ἑνὸς μόνο μέτρου. Καὶ τὰ δυὸ φιαρειανασαίνουν λαχαινιασμένα, κυττάζονται μὲ ἀστραπὲς μίσους στὰ μάτια, ἀλλὰ κανένα δὲν τολμάει νὰ ξαναεπιτεθῆ! Ἡ θανάσιμη ἀναμέτρησι πού ἔκαναν, πρὶν ἀπὸ λίγο, τοὺς ἔδωσε νὰ καταλάβουν πῶς οἱ δυνάμεις τους εἶναι ἰσόπαλες!

Γρυλλίζοντας ὁ κροκόδειλος ὑποχωρεῖ σιγά-σιγά πρὸς τὰ ὑγρά καταφύγια του.

Ἀπὸ τὴν ἀναμέτρησι πού ἔκαναν τὰ δυὸ τέρατα, καταλαβαίνουν πῶς εἶναι ἰσόπαλα

Κι' ὁ ρινόκερος κάνει τὸ ἴδιο, ὥσπου τὸ πελώριο κορμὶ του χάνεται στὰ πυκνὰ κι' ἀδιάβατα φυλλώματα τῆς παρθένας ζούγκλας.

Καὶ ὁ Ἀτσίδας, σὰ νὰ τὸν εἶχαν βάλει... διαιτητὴ τῆς τρομερῆς μάχης, λέει σοβαρὰ:

— Τὸ δύο ἀντίπαλος ἰσόπαλος!

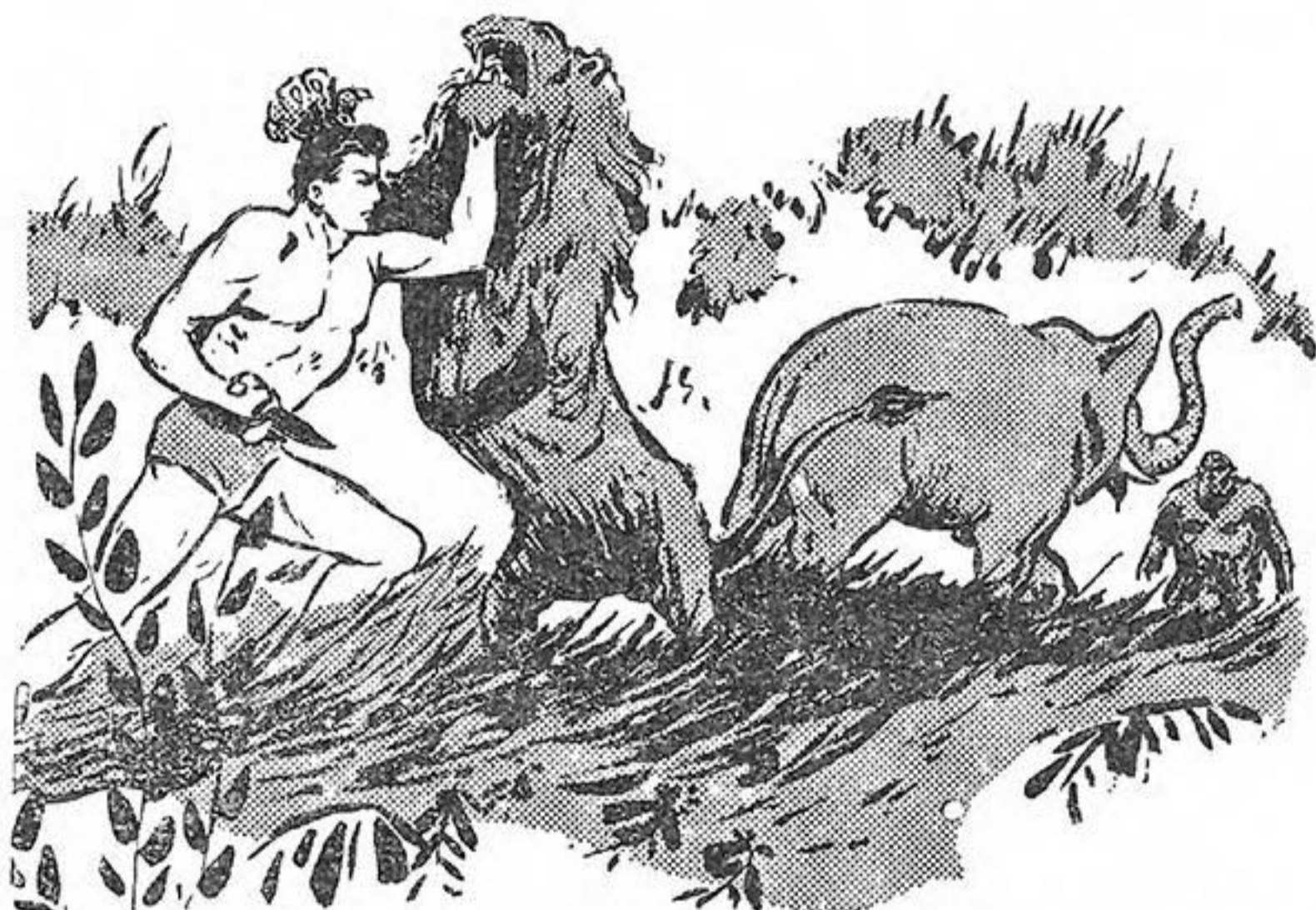
Ἀμέσως, ὅμως, ἓνα καινούργιο μουγκρητό, πού συνοδεύεται ἀπὸ τρομερὸ βρυχηθμὸ τὸν κάνει ν' ἀναπηδήση.

Κατάπληκτος ὁ Τάργκα στήνει αὐτί.

Καταλαβαίνει ἀμέσως πῶς τὸ μουγκρητό, πού ἔρχεται πίσω ἀπ' τὴν ἀδιάβατη βλάστησι, εἶναι τοῦ ρινόκερου. Ἀλλὰ ἡ ἄλλη κραυγή, ὁ τρομερὸς βρυχηθμὸς, ἔχει ἓναν τόνο πρωτάκουστο στὴν περιοχή ἐκείνη τῆς ζούγκλας! Τέτοιος βρυχηθμὸς δὲν ἔχει ξανακουστῆ. Δὲν εἶναι ἀπὸ τίγρι, οὔτε ἀπὸ πάνθηρα. Κάποιο ἄλλο θηρίο, παραπλανημένο ἴσως, ἔχει φτάσει ὡς ἐδῶ ἀπὸ ἄλλη ζούγκλα, μακρυνή!

Ὁ Τάργκα περιμένει μὲ στημένο τ' αὐτί του.

Σὲ λίγο ὁ βρυχηθμὸς ξανακούγεται, μαζί μὲ τὸ μουγκρητό τοῦ ρινόκερου. Μιά σκέψι φωτίζει σὰν ἀστραπὴ τὸ μυαλὸ τοῦ Τάργκα. Λιοντάρι! Ναί. Εἶναι ὁ μεγαλειώδης βρυχηθμὸς τοῦ βασιληᾶ τῆς ζούγκλας, τοῦ πανίσχυρου σαρκοφάγου, πού δὲν νικήθηκε ποτέ του στὴ μάχη μὲ ἄλλα θηρία καὶ πού

Ἡ γροθιά τοῦ Τάργκα χτυπάει με δύναμι στὸ κάτω σαγόνι τοῦ λιονταριοῦ. Μ' ἓνα βρυχηθμὸ τὸ θῆριο σηκώνεται στὰ πισινὰ τοῦ πόδια.

δὲν διστάζει νὰ ριχτῆ ἀκόμα καὶ στὸν ἐλέφαντα!

Ὁ Τάργκα θέλει νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ὑποψία του.

Συσπειρωμένος, τώρα, κι' αὐτός σὰν αἰλουροειδές, πού μαντεύει κάποιον ἐπικίνδυνον ἐχθρό, προχωρεῖ προσεχτικὰ.

Τὸ ἀριστερό του χέρι παραμερίζει τοὺς πυκνοὺς κλάδους, τὸ δεξί του σφίγγει τὸ μαχαίρι καὶ τὸ κορμί του χώνεται σιγά-σιγά μέσα στὴν ἄγρια βλάστησι.

Ὁ Ἀτσίδας τὸν ἀκολουθεῖ ἀνήσυχος.

Μαντεύει κι' αὐτός, πῶς κάτι ὑπόπτο συμβαίνει.

Τώρα τὰ μουγκρητὰ κι' οἱ βρυχηθμοὶ ἔχουν ἀνακατωθῆ

μεταξύ τους, ἔχουν γίνεῖ ἓνα κράμα ἀπὸ ἀνατριχιαστικὲς κραυγὲς καὶ τὰ δέντρα κουνιοῦνται πέρα-δῶθε σὰν τρελλά, σὰ νὰ τὰ συνεπαίρῃ κάποιος μανιασμένος σίφουνας!

Μιὰ τερατώδης πάλῃ γιγάντων γίνεται πίσω ἀπὸ κείνα τὰ δέντρα, πού συνεχίζεται ἀκόμα μερικὲς στιγμὲς. Ἐπειτα οἱ βρυχηθμοὶ καὶ τὰ μουγκρητὰ παύουν ἀπὸτομα. Στὴ θέσι τους ἀκούγονται ὀλόβαθα βογγητὰ, πού ἀντιβουίζουν σ' ὅλη τὴ ζούγκλα.

Κανένα θηρίο δὲν βογγάει τόσο σπαραχτικὰ τὴ στιγμὴ πού ξεψυχάει, ὅσο ὁ ρινόκερος!

‘Ο Τάργκα τὸ ξέρει αὐτὸ κι’ ἀνοίγει πιὸ πολὺ τὸ βῆμα του. Περνάει στὰ πυκνὰ φυτὰ γλυστρώντας μὲ σβελτάδα φιδιού, ἀπλώνει τὸ χέρι, παραμερίζει μερικά φύλλα πού τοῦ κλείνουν ἀκόμα τὸ δρόμο καὶ βλέπει μπροστά του ἀνάσκελα τὸν ρινόκερω.

Τὸ ὄγκῳδες «τεθωρακισμένο» τῆς ζούγκλας κοίτεται ἄψυχο, σὰν ἓνας λόφος ἀπὸ σάρκα. Ἡ κοιλιά του εἶναι πέρα ὡς πέρα ἀνοιχτή, ἀπὸ τὰ τρομαχτικὰ χτυπήματα τῶν νυχιῶν τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τὰ ἐντόσθιά του εἶναι χυμένα ἔξω, μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος!

Τὸ βλέμμα τοῦ Τάργκα προφταίνει γιὰ μιὰ στιγμή νὰ ξεχωρίση τὸν ἀνίκητο ἀντίπαλο τοῦ ρινόκερου.

Εἶναι, πραγματικά, ἓνα πολὺ μεγάλο λιοντάρι, πού ἀποσύρεται μετὰ τῆ νίκη του, καὶ χάνεται μέσα στὰ πράσινα φύλλα τῶν χαμόδεντρων. Τὸ λαστιχένιο περπάτημά του ἔχει μιὰν ἀπίστευτη σιγουριά, ἢ φουντωτὴ οὐρά, του χτυπάει περιφρονητικὰ τοὺς κλάδους καὶ τὸ πελώριο κεφάλι του, μὲ τὴν πυκνὴ χαίτη, πού τὸ στολίζει, τοῦ δίνει μιὰ ἀφάνταστη μεγαλοπρέπεια.

Σὲ λίγο ἔχει χαθῆ μέσα στὰ δέντρα.

‘Ο Ἄτσιδας στέκει περίτρομος. Τὰ μάτια του ἔχουν γουρλώσει καὶ τὰ παχειὰ χεῖλια του τραβοῦν τὸν χαλκὰ τῆς μύτης του καὶ τὸν... παραδίδουν στὰ δόντια του,

σημάδι ἀγωνίας καὶ νευρικότητος.

— Αὐτός, μουρμουρίζει, καινούργιος θερίος. Αὐτὸς φάει ἔμένα, ἐγκὼ ὅκι ντώσει ἔμένα φάει!

‘Ο Τάργκα κυττάζει τὴ διεύθυνσι ἀπ’ τὴν ὁποία ἔφυγε τὸ λιοντάρι. Τὰ δόντια του εἶναι σφιγμένα. Ξέρει πὼς τὸ περήφανο καὶ παντοδύναμο θηρίο, ἔχει πάντα τὴν κυριαρχία στὴν περιοχὴ πού ζῆ. Εἶναι ὁ ἀδιαφιλονείκητος βασιλιάς τῆς ζούγκλας καὶ μάχεται ὡς τὸν θάνατο, μ’ ἐκείνον πού θὰ τολμήσῃ νὰ τοῦ πάρῃ τὰ πρωτεῖα!

Ἄργα ἢ γρήγορα τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο θὰ συγκρουσθῆ μὲ τὸ πελώριο λιοντάρι. ‘Ο Τάργκα προτιμᾷ νὰ γίνῃ αὐτὸ μιὰ ὥρα γρηγορώτερα! Ἡ ξαφνικὴ ἀπόφασι τοῦ φλογίζει τὰ μάτια. Σφίγγει τὸ μαχαίρι του πιὸ δυνατὰ καὶ γρήγορος σὰν τὸν ἀνεμοστρόβιλο τρέχει στὰ ἀχνάρια τοῦ μεγάλου του ἀντίπαλου!

ΚΕΦ. 2. “Ὅπου ὁ Τάργκα μπλέκει σὲ δύσκολους καυγάδες κι’ ὁ Ἄτσιδας δέχεται τροφὴ ἀπὸ τὸν... οὐρανό!

Λίγο πιὸ πέρα τὰ δέντρα ξανοίγουν. Γίνεται ἓνα μικρὸ ξέφωτο μέσα στὴν ἀτέλειωτη βλάστησι. Τὸ λιοντάρι τὸ διασχίζει ἄργα. Τὸ μεγαλόπρεπο κεφάλι του στέκει ψηλὰ καὶ τὸ μάτι του κυττάζει δεξιὰ κι’ ἀριστερά, ἐρευνητικά, ἀλλὰ χωρὶς καμμιὰ προφύλαξι καὶ κανένα φόβο. Τὸ τεράστιο θηρίο ἔ-

χει πεποίθησι, πῶς κανένας δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ. Τὰ μικρὰ σαρκοβόρα, οἱ πάνθηρες κι' οἱ λεοπαρδάλεις καὶ οἱ ἀγριόλυκοι καὶ τὰ τσακάλια, χωμένα μέσα στὰ φυτὰ πού τριγυρίζουν τὸ ξέφωτο, μένουν ἀκίνητα, κρατοῦν τὴν ἀνάσα τους καὶ παρακολουθοῦν μὲ τρομαγμένα μάτια τὸ πέρασμα τοῦ ἀνίκητου βασιλιά!

Ξαφνικὰ μιὰ ἄγρια κραυγὴ ἀκούγεται.

Τὸ λιοντάρι στέκεται ἀπότομα.

Τ' αὐτιά του κουνιοῦνται, ὀρθώνονται, γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν ἦχο καλύτερα.

Αὐτὴ ἡ κραυγὴ δὲν βγαίνει ἀπ' τὸ λαρύγγι θηρίου. Εἶναι κάτι ἀσυνήθιστο, πού ξαφνιάζει τὸ λεοντάρι.

Τὰ κλαδιὰ στὴν ἄκρη τοῦ ξέφωτου παραίμερίζουν. Ἐνα μυῶδες ἀντρίκιο μπράτσο ἀνοίγει δρόμο ἀνάμεσά τους κι' ἀμέσως τὸ θαυμάσιο κορμὶ τοῦ Τάργκα πηδάει μπροστά.

Ἐνα σιγανὸ γρύλλισμα ξεφεύγει ἀπ' τὰ δόντια τοῦ λιονταριοῦ. Τὰ κοκκινωπὰ μάτια του κυττᾶνε μὲ ὀργὴ τὸν ἄνθρωπο πού φύτρωσε ξαφνικὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χόρτα. Τὰ νύχια του, σὰ νὰ γυρεύουν ν' ἀκονιστοῦν, βγαίνουν ἀπ' τὶς βελουδένιες θήκες τους καὶ ξύνουν τὴ σκληρὴ γῆ.

Μιὰ ἀπόστασι ἀπὸ τριάντα μέτρα χωρίζει τώρα τὸ σαρκοφάγο θηρίο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ Τάργκα προχωρεῖ ἀτάραχος πρὸς τὸ λιοντάρι.

Τὸ κορμὶ του εἶναι ὀρθιο καὶ στὸ περπάτημά του ὑπάρχει ὅλη ἡ λεβεντιά τῆς Ἑλληνικῆς ράτσας. Καμμιὰ σύσπασι δὲν παραμορφώνει τ' ἀντρίκια χαρακτηριστικὰ του. Μόνο πού οἱ μυῶνες του βρίσκονται σὲ συναγερμό, ἔτοιμοι γιὰ τὴ φοβερὴ μάχη, πού προμηνύεται.

Τώρα ἡ ἀπόστασι ἔχει λιγοστεύει.

Τὸ λιοντάρι τινάζει τὸ χοντρὸ κεφάλι του. Ἡ χαίτη του ἀναστατώνεται, κυματίζει ὠργισμένη στὸν ἄνεμο καὶ τὸ στόμα του ἀνοίγει, ἀφήνοντας νὰ ξεχυθῇ σὰν βροχὴ, ἔνας χᾶδης βρυχηθμός.

Ὁ Τάργκα κάνει λίγα βήματα ἀκόμη καὶ τὸ πελώριο λιοντάρι συσπειρώνεται. Ξαφνικὰ καὶ σύγχρονα τὰ τέσσερα πόδια του λυγίζουν. Ὁ κορμός του κατεβαίνει ἀπότομα, ὥσπου ν' ἀκουμπήσῃ ἡ κοιλιά του στὸ χῶμα. Κι' ἀμέσως ἐκτινάσσεται σὰν τὸ λάστιχο!

Τὸ πήδημα τοῦ τρομεροῦ σαρκοφάγου ἔχει μιὰ λυγεράδα ὁμορφὴ καὶ τρομερὴ. Τὸ κορμὶ του, καθὼς σκίζει τὸν ἀέρα, δυὸ μέτρα ψηλότερα ἀπ' τὴ γῆ, τεντώνεται, διαστέλλεται καὶ γίνεται ἀτέλειωτο σὲ μᾶκρος. Τὰ δάχτυλα τῶν μπροστινῶν ποδιῶν του εἶναι ἀνοιχτά, ὅσο γίνεται περισσότερο καὶ τὰ νύχια ἔχουν προβάλλει σὰν δέκα γυριστὰ μαχαίρια, πού πέφτουν ἀπάνω σ' ἓνα σαρκίνο σῶμα, γιὰ νὰ τὸ μεταβάλουν ἀκαριαίᾳ σὲ κιμᾶ!

Σ' αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι τοῦ λιονταριοῦ ἀπαντάει ὁ Τάργ-

γκα με δυο σβέλτα πηδήματα άριστερά.

Ο όγκος του θηρίου, άφου κάνει το γρήγορο σπαθωτό ταξίδι του στον άέρα, πέφτει μαλακά στη γή και τα νύχια του δεν βρίσκουν να ξεσκίσουν, παρὰ μόνον ξερόκλαδα και χώμα!

Τό λιοντάρι αφήνει ένα φοβερό βρυχηθμό, συστρέφεται και άτενίζει γεμάτο καχυποψία τον Τάργκα.

Αυτός ο αντίπαλος που του γλύστρησε σαν το χέλι, κάτω από τα νύχια, άποφεύγοντας το θανάσιμο χτύπημά του, φαίνεται πολύ επικίνδυνος. Πριν λίγα λεπτά της ώρας, ένα παρόμοιο χτύπη-

Τό θηρίο ζαλίζεται άπ' το χτύπημα. Παραπατάει σαν μεθυσμένο.

μα, είχε έκμηδενίσει και είχε σωριάσει χάμω νεκρό, ολόκληρο ρινόκερω. Κι' όμως, ο Τάργκα στέκει τώρα αντίκρυ, ολόρθος, σε στάσι μάχης, μ' άνοιχτά τα χέρια και τα πόδια, έτοιμος να χτυπηθή!

Τό λιοντάρι γρυλλίζει, κατεβάζει το κεφάλι κάτω, σκάβει τη γή με τα νύχια του και δείχνει μιá ψεύτικη άδιαφορία, ενώ έτοιμάζει την καινούργια του επίθεσι.

Μα ο Τάργκα, που καταλαβαίνει στους σκοπούς του, δεν του δίνει καιρό.

Συσπειρώνεται κι' αυτός και, σε μιá στιγμή, που το λιοντάρι σκύβει κάτω το κεφάλι και ή μακρυά χαίτη του πέφτει και του σκεπάζει το μουσούδι, τό κορμι του άκατάβλητου Έλληνόπουλου, πραγματοποιει την έκτίναξί του. Είναι ένα άλμα, που ξεπερνάει σε λυγεράδα και σβελτοσύνη, την προηγούμενη έφόρμησι του λεονταριού! Σ' αυτή την αναμέτρηση των βασιλιάδων της ζούγκλας, ο Τάργκα έχει φανη πιό τέλειος και πιό έλαστικός άπ' τον πανίσχυρο αντίπαλό του.

Τό λευκό σώμα του σπαθίζει τον άέρα με ταχύτητα αερόλιθου και πέφτει μ' όλο του το βάρος στη ραχοκοκκαλιά του λεονταριού — καβαλλητά, όπως είχε γίνει προηγουμένως με τον ρινόκερω.

Την πρώτη στιγμή το θηρίο γονατίζει άπ' το βάρος. Αμέσως, όμως, συγκεντρώνει την πελώρια ισχύ του κι' όλο εκείνο το τεράστιο κορμι συ-

στρέφεται σαν γιγαντιαίο έλατήριο, τινάζεται ψηλά, πέφτει πλάγια, κι' άμέσως στριφογυρίζει με ίλιγγιώδη ταχύτητα.

"Ετσι δημιουργείται μια άορατη, αλλά τρομακτική δύναμι, που άναρπάζει τόν Τάργκα σαν φτερό και τόν έξακοντίζει δέκα μέτρα μακρύτερα.

Τό λιοντάρι άπαλλάσσεται άπ' τόν άνεπιθύμητο έπισκέπτη, που είχε κολλήσει στη ράχη του, σαν βεντούζα.

Βρυχάται πάλι. 'Επιτίθεται

'Ο Τάργκα πετιέται όρθιος. Δέν προφταίνει ν' άρπάξει τó μαχαίρι του, που βρίσκεται πεταγμένο ανάμεσα στα χόρτα, γιατί τó σαρκοφάγο θηρίο χύνεται κιόλας άπάνω του σαν βέλος.

Τό 'Ελληνόπουλο κυττάζει γοργά γύρω του.

Πάνω άπ' τó κεφάλι του έκτείνεται ό τεράστιος κλάδος ένός δέντρου. Με μια άξιοθαύμαστη προσπάθεια τινάζεται ψηλά. Τά τεντωμένα χέρια του τόν άρπάζουν κι' άμέσως, με μιάν άκατανίκητη έλξι τών μυώνων του, όλο του τó κορμί άνεβαίνει γοργά πρòς τά ύψη!

Τό λιοντάρι μαίνεται, καθώς βλέπει νά του διαφεύγη για δεύτερη φορά ή λεία του και κάνει μια άπελπισμένη προσπάθεια νά πηδήση κι' αυτό στόν κλάδο!

"Αδικος κόπος.

Ξαναπέφτει στη γή νικημένο, άλλ' άμέσως, σαν πελώριος ζωντανός καρπός, που

Τό λιοντάρι είναι πιο τρομερό άπό όλα τά θηρία, όταν επιτίθεται.

άποσπάται ξαφνικά άπ' τó κλαδί του, πέφτει κι' ό Τάργκα!

'Η πτώσι του είνε μελετημένη. Τά πόδια του καρφώνονται στα πλευρά του λιονταριού και, συγχρόνως, ή γροθιά του πέφτει σαν βαρύς άτσάλινος όγκος και σφυροκοπεί τó θηρίο στη βάση του κρανίου, στην άρχή ακριβώς τής ραχοκοκκαλιάς. Τó σημείο αυτό είνε εύαίσθητο και τό λιοντάρι κυριεύεται άπό ξαφνική σκοτοδίνη. Δέν μπορεί ν' αντιδράση άμέσως. Παραπατάει σαν μεθυσμένο. 'Ο Τάργκα δέν χάνει καιρό. Δένει σφιχτά τís δυò γροθίες

του, τὶς σηκώνει ψηλὰ καὶ τὶς κατεβάζει μὲ ὄρμη.

Ἕνας ξερὸς χτύπος ἀκούγεται, καθὼς τὸ θηρίο δέχεται αὐτὸ τὸ τρομερὸ χτύπημα στὸ θόλο τοῦ κρανίου του. Τὰ μάτια του θολώνουν κι' ὁ Τάργκα εἶναι ἕτοιμος νὰ συνεχίσῃ τὰ συντριπτικά του χτυπήματα, ὅταν ἕνας παρατεταμένος γρυλλισμὸς τὸν κάνει νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι.

Στὴν ἄκρη τοῦ ξέφωτου, μορφάζοντας ἀπαίσια, στέκεται ὀρθὸς καὶ τεράστιος, σὰν ἕνα ζωντανὸ δέντρο, ὁ παλιὸς του ἀντίπαλος, ὁ ὑπερφυσικὸς γορίλλας Χόου—Χό!

Τὰ στρογγυλά, σὰν χάντρες, μάτια του στριφογυρίζουν μέσα στὶς κόγχες τοῦ ἀγρία. Τὸ μακρὸ δασύτριχο χερί του ξεδιπλώνεται καὶ κόβει ἕναν πελώριο κλάδο δέντρου.

Ὁ Τάργκα καταλαβαίνει πὼς αὐτὸ τὸ τερατῶδες ρόπαλο προορίζεται νὰ τοῦ συντρίψῃ τὸ κεφάλι.

Μ' ἕνα σβέλτο πήδημα ἐγκαταλείπει τὸν μισονικημένο ἀντίπαλό του. Κάνει μερικὰ γρήγορα ἄλματα, ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χόρτα τὸ μαχαίρι του κι' ἀμέσως παίρνει στάσι πάλης. Εἶναι σκυφτός, μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ καὶ ὄλους τοὺς μῶνες του ἐξογκωμένους. Μονάρχος, ὀλομόναχος, ἀτενίζει τοὺς δυὸ τρομεροὺς ἐχθρούς του: τὸν ἀπαίσιο γιγαντώδη γορίλλα καὶ τὸ μεγάλο λιοντάρι, ποὺ μόλις τούτη τὴ στιγμή συνέρχεται ἀπὸ τὴ ζάλη του κι' ἀνασύρη λοξὰ τὰ χεῖλη του, ἀφήνοντας νὰ

φανοῦν ἀπειλητικὲς οἱ δυὸ σειρὲς τῶν δοντιῶν του!

Μιά στιγμή περνάει ἀκόμη.

Κι' ἔπειτα, σὰν κάποια ἀόρατη δύναμι νὰ τοὺς ἔδωσε τὸ σύνθημα, τὰ δυὸ παντοδύναμα θηρία ὀρμοῦν ἀπάνω στὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο!

Κανεὶς ἄνθρωπος, ὅσο κι' ἂν εἶναι δυνατός, δὲν μπορεῖ ν' ἀντιμετώπισῃ νικηφόρα δυὸ τέτοιους θανάσιμους ἀντιπάλους. Ὁ Τάργκα τὸ ξέρει. Ἄλλὰ δὲν δειλιάζει. Οὔτε προσπαθεῖ νὰ γλυτώσῃ μὲ τὴ φυγὴ. Σφίγγει τὸ μαχαίρι, σφίγγει τὰ δόντια, τεντώνει τοὺς μῦς του καὶ περιμένει τὸν θάνατο. Ἔχει ἀποφασίσει νὰ πουλήσῃ τὴ ζωὴ του, ὅσο πιὸ ἀκριβὰ μπορεῖ!

Πεντακόσια μέτρα μακρύτερα ἀπὸ τὸν τόπο τῆς θανάσιμης μάχης, ὁ Ἀτσίδας περνάει τὶς ὠραιότερες στιγμὲς τῆς ζωῆς του!

Τὸν εἶχαμε ἀφήσει μαζὶ μὲ τὸν Τάργκα, τὴ στιγμή ποὺ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀποφάσισε ν' ἀναμετρηθῇ μὲ τὸν καινούργιο ἐχθρό του.

Πρῶτος συλλογισμὸς, ποὺ γεννιέται μέσα ἰστὸ χοντρὸ κεφάλι τοῦ νέγρου, εἶναι ν' ἀκολουθήσῃ τὸν κύριό του. Περπατάει ἀπάνω στὶς πατημασιὲς τοῦ Τάργκα, μονολογώντας:

— Ἐγκὼ πάει ἐμένα πίσω - πίσω κύριος Τάργκα! Ἐγκὼ φύσα - φύσα κάλαμο σκοτώνει οὐλα τὰ θηρία ματζί!

Ἀρπάζει στὰ παχειὰ του

χειλία τὸν πελώριο χαλκᾶ τῆς μύτης του, τὸν τραβάει, τὸν γλείφει μὲ... πολεμικὸ μένος καὶ προχωρεῖ.

Ξαφνικά, ὅμως, γίνεται κάτι περίεργο: ἀπὸ τὸν... οὐρανὸ πέφτει στὰ πόδια του ἓνα κλαδὶ φορτωμένο μὲ διαλεχτὰ εὐχυμα φρούτα, ποὺ μοιάζουν σὰν ἄγρια ροδάκινα!

Ὁ κωμικὸς νέγρος δὲν σκοτίζεται νὰ βρῆ πῶς συνέβη αὐτό!

Σκύβει μόνο, σηκώνει τὸ κλαδί, τὸ φέρνει στὸ στόμα του καὶ τὰ παχειά του χεῖλια ἀρχίζουν νὰ θερίζουν ἀπὸ πάνω τοὺς καρπούς, μὲ μιὰν ἐκπληκτικὴ ταχύτητα. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὅλο τὸ κλαδὶ εἶναι... μαδημένο.

Ὁ Ἀτσίδας γλείφεται μὲ κωμικὴ εὐχαρίστησι, ἀλλ' ἀμέσως σταματᾷ, γουρλώνει τὰ μάτια καὶ τεντώνει τὶς αὐτᾶρες του. Δεύτερος κρότος ἀκούγεται καί, μετὰ, τρίτος, τέταρτος. Ὁ φαγὰς νέγρος ἔχει τὴν ἐντύπωσι πῶς ἀκούει κάποια οὐράνια... μελωδία, γιατί κάθε κρότος εἶναι κι' ἓνα κλαδὶ βαρυφορτωμένο ἀπὸ καρπούς, ποὺ πέφτει μπροστὰ του!

Αὐτὴ τὴ στιγμή ἔχει ξεχάσει τελείως τὸν Τάργκα.

Στὸ μυαλό του κυριαρχεῖ μόνο μιὰ σκέψι: τὸ φαῖ. Γονατίζει μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν τροφή, ποὺ τοῦ πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καί, παίρνοντας ἓνα - ἓνα τὰ κλαδιά, τὰ... καθαρίζει ἀστραπιαῖα ἀπὸ κάθε ἴχνος φρούτου! Στὸν... δέκατο πέμπτο κλάδο νοιώθει, ἐπιτέλους, τὸ στομάχι του νὰ φουσκώνη. Τότε σκέπτεται

γιὰ πρώτη φορά, πῶς γίνεται νὰ πέφτουν ἀπ' τὰ δέντρα αὐτὰ τὰ κλαδιά. Βρίσκει τὸ πρᾶγμα ἀνεξήγητο κι' ἓνας ἀστείος μορφασμὸς ἀπορίας ζωγραφίζεται στὸ πλατὺ μούτρο του. Σηκώνει ψηλὰ τὴν κεφαλή του καί, τότε, βλέπει κάτι, ποὺ τοῦ κάνει μεγάλη ἐντύπωσι: τὸν ἄερα, τὸν σπαθίζουν σφυρίζοντας δεκάδες κοφτερὰ γυριστὰ μαχαίρια, σὰν μικρὰ δρεπάνια! Περνοῦν μὲ μιὰ διαβολεμένη ταχύτητα, σὰν κοπάδια ἀπὸ χελιδόνια, χτυποῦν τοὺς τρυφεροὺς κλάδους τῶν δέντρων, τοὺς κόβουν πέρα - πέρα καὶ τοὺς στέλνουν νὰ σωριαστοῦν στὸ χῶμα!

Καὶ πάλι ὁ λαίμαργος νέγρος δὲν νοιάζεται νὰ βρῆ ἀπὸ ποῦ ἔρχονται αὐτὰ τὰ ἐπικίνδυνα γυριστὰ μαχαίρια. Γλείφοντας τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του γονατίζει χάμω καὶ ἀρχίζει νὰ μαζεύη ἓνα - ἓνα τὰ κλαδιά μὲ τὰ φρούτα. Θέλει νὰ τὰ κἀνη δεμάτι καὶ νὰ... τὰ κουβαλήσῃ μαζί του.

— Ἐγκώ, μουρμουρίζει, ντώσει φρούτος ἐμένα, φάει ἐμένα, χορτάσει ἐμένα!

ΚΕΦ. 3. Ὁπου ὁ Ἀτσίδας μεταβάλλεται σὲ κωμικὴ... θεότητα ἐνὸς παρὰξενου λαοῦ ἰθαγενῶν!

Ξαφνικά ἀκούγεται ἓνας ἀλλαλαγμὸς. Εἶναι σὰν ὀχλαγωγία, σὰ νὰ φωνάζουν πολλοὶ ἄνθρωποι μαζί, μὲ ἄναρθρες κραυγές!

Ὁ Ἀτσίδας ἀναταράζεται. Τραβάει τὴν κωμικὴ κεφαλή του ἀπὸ τοὺς σωροὺς τῶν κλάδων μὲ τὰ φρούτα καὶ

βλέπει γύρω του ένα πλήθος από νάνους ιθαγενείς, με άσκημες φάτσες και κακοσχηματισμένα σωματάκια. Πίσω από κάθε θάμνο, από κάθε πέτρα, από κάθε δέντρο, από κάθε πλατύ φύλλο τών υδροχαρών φυτών, ξεπροβάλλει κι' από μια τέτοια άσκημη μουτσούνα και άπειρα μικρά ματάκια τόν κυττάζουν έχθρικά!

Είναι μια παράξενη φυλή υπερ-πυγμαίων, που μεταναστεύει, κουβαλώντας και τὰ κωμικά ξόανα τών θεών της, ανάμεσα στην άπάτητη ζούγκλα!

Κάθε άνθρωπάκι δέν ξεπερνάει στο άνάστημα τούς πενήντα πόντους κι' όλοι μαζί βγάζουν άκατάληπτες φωνές. Κουνάνε όλοι μαζί τὰ μικροσκοπικά χεράκια τους και δείχνουν στον Άτσίδα, πώς πρέπει ν' άφήση τήν τροφή, που έκοψαν αυτοί με τὰ παράξενα μαχαίρια τους και νά φύγη.

Τρομαγμένος ο Άτσίδας από τήν μυρμηγκιά τών άλλόκοτων έχθρών του, κάνει μερικά βήματα πίσω.

Τὰ ανθρώπιακια σωπαίνουν κι' οί χειρονομίες κοπάζουν.

Ο Άτσίδας ρίχνει μια ματιά στους σωριασμένους κλάδους τών καρποφόρων δέντρων και τούς... λυπάται ή ψυχή του! Δέν του κάνει καρδιά νά φύγη και νά τούς άφήση εκεί!

Στέκεται λίγο διστακτικός. Έπειτα κάνει μερικά βήματα προς τὰ... φρούτα.

Καινούργια θύελλα από κραυγές και χειρονομίες τόν

άναγκάζει νά σταματήσει.

Άλλά ο Άτσίδας είναι πολύ πεισματάρης. Τραβάει τόν χαλκά τής μύτη του, τόν δαγκώνει με θυμό κι' έπειτα όρμάει προς τούς πολύτιμους κλάδους. Σκύβει, άρπάζει ένοι: μακρύ λυγερό χορτόσκονο, άπ' αυτά που φυτρώνουν άμέτρητα στη ζούγκλα, δένει καλά τούς κλάδους, τούς ρίχνει στον ώμο του και πέφτει στο ποτάμι, για νά περάση άπέναντι κολυμπώντας!

Τὰ τερατόμορφα ανθρώπιακια γεμίζουν λύσσα.

Φτάνουν, τρέχοντας στην άκροποταμιά. Από κεί, άλλα του έκσφενδονίζουν τὰ περίεργα μαχαίρια τους κι' άλλα, άρπάζοντας τούς μακρείς και λυγερούς κορμούς τών άναρριχητικών, τινάζονται στον άέρα, κάνουν ένα γρήγορο καμπυλωτό ταξίδι άπάνω άπ' τó νερό, πέφτουν στην αντίπερα: όχθη κι' εκεί περιμένουν μαινόμενα τόν άρπαγα τής τροφής τους!

Όλα μαζί μοιάζουν σαν ένα κοπάδι ώργισμένες σφήκες, που δέν θέλουν νά εγκαταλείψουν τόν στόχο τους.

Ο Άτσίδας τὰ βλέπει σκούρα.

Κολυμπάει χώνοντας τó κεφάλι του κάτω από τó δεμάτι τών κλάδων, για ν' άποφύγη τὰ γυριστά μαχαίρια, που περνάνε γύρω του σφουρίζοντας.

Έλπίζει ακόμα πώς ίσως τήν τελευταία στιγμή ξεφύγη, παίρνοντας μαζί και τούς πολύτιμους καρπούς του. Άλλά σέ λίγο κι' ή τελευταία έλπίδα του χάνεται. Τὰ πα

ρόχθια φυτὰ κρύβουν πάντα τὸν θάνατο κάτω ἀπ' τὰ πλατειά τους φύλλα, πού παίζουν ἀθῶα μὲ τὸ νερό! Τὸ ἀποτρόπαιο ρύγχος ἐνὸς κροκόδειλου ξεμυτάει σὲ μιὰ στιγμή ἀνάμεσ' ἀπὸ τὴ βλάστησι. Τὰ μάτια του καρφώνονται στὸν Ἄτσίδα, γεμάτα φρικώδη λαιμαργία! Ὁ κωμικὸς νέγρος καταλαβαίνει, πὼς εἶναι πιὰ ἀδύνατο νὰ σωθῆ καὶ αὐτὸς καὶ τὰ... φρούτα καὶ τοὺς λέει... μελαγχολικά:

— Ἐγκὼ φάει ἐσᾶς, κοροκόντειλο φάει ἐμένα, ἐγκὼ ὅκι δώσει ἐμένα φάει κοροκόντειλο!

Τὰ ἐγκαταλείπει κι' ἐκεῖνα ἐπιπλέοντας συνεχίζουν τὸ ταξίδι τους μαζὶ μὲ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ἄτσίδας χτυπάει μὲ τὶς πελώριες πατουῦσες του τὸ νερό, παίρνει μιὰν ἀπίστευτη ὄθησι, σκίζει τὸ ποτάμι, φτάνει στὴν ὄχθη κι' ἀρχίζει νὰ τρέχη, στάζοντας ὀλόκληρος.

Πίσω του τὸν καταδιώκουν τὰ κακόμορφα ἀνθρωπάκια οὐρλιάζοντας. Ὁ κωμικὸς νέγρος τρέχει ὀλοταχῶς. Καταλαβαίνει, πὼς οἱ μικρόσωμοι ἀντίπαλοί του εἶνε τόσο πολλοί, ὥστε ὄσους κι' ἂν ξεστρέψη, πάλι θὰ μείνουν ἀρκετοὶ γιὰ νὰ τὸν θεοίσουν μὲ τὰ ἰδιότροπα μαχαίρια τους.

Ξαφνικά, καθὼς τρέχει μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του, βγαίνει σ' ἓνα ξέφωτο. Ἐκεῖ εἶναι στημένα τὰ τερατόμορφα ξόανα τῶν θεῶν, τῆς φυλῆς τῶν νάνων. Εἶναι ὅλα καμωμένα ἀπὸ μαύρη πέτρα

καὶ τὸ μέγεθός τους εἶναι σὰν τὸ μέγεθος ἐνὸς κανονικοῦ ἀνθρώπου.

Μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα ἀστράφτει στὸ χοντρὸ μυαλὸ τοῦ Ἄτσίδα. Τρέχει κοντὰ στὰ ξόανα, κάθετα σταυροπόδι ἀνάμεσά τους καὶ... μένει ἀκίνητος!

Τὰ μικρόσωμα ἀνθρωπάκια φτάνουν, σὲ λίγο, τρέχοντας στὸ ξέφωτο.

Ἐκεῖ στέκουν καὶ κυττᾶνε τριγύρω ξαφνιασμένα.

Τί ἔγινε ὁ ἄρπαγας τῶν φρούτων τους;

Ἔτσι, καθὼς μένει ἀκίνητος ὁ κωμικὸς νέγρος ἀνάμεσα στὰ ἄπειρα μαύρα ξόανα, δὲν μποροῦν νὰ τὸν ξεχωρίσουν. Σκορπίζουν ἀμέσως ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ ψάχνουν πίσω ἀπ' τοὺς ἄγριους θάμνους καὶ τὶς πέτρες.

Ὁ Ἄτσίδας τοὺς βλέπει καὶ γλείφει εὐτυχισμένος τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του. Μὲ τρόπο σηκώνει τὸ χέρι του, φέρνει τὸ φυσοκάλαμο στὸ στόμα καὶ τὸ φυσάει!

— Ἐγκὼ φύσα - φύσα κάλαμο πετάνει ἐσένα!, ψιθυρίζει.

Πραγματικὰ ἓνα ἀνθρωπάκι χτυπημένο κατάστηθα ἀπὸ τὰ δυὸ μικρὰ βέλη τοῦ Ἄτσίδα, βγάζει μιὰ πνιχτὴ κραυγή, τεντώνει τὰ χέρια μὲ ἀπόγνωσι καὶ πέφτει μπρούμυτα στὴ γῆ!

Ὁ Ἄτσίδας πάνηγυρίζει γιὰ τὴν ἐπιτυχία του.

Ξαναφέρνει τὸ φυσοκάλαμο στὸ στόμα καὶ ἀρχίζει νὰ ἐξακοντίζει τὰ μικρὰ βέλη του σὰν χαλάζι.

Ἐνα... δύο... τρία... πέντε

άνθρωπάκια τὰ δέχονται σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ σώματός τους, ἐνώνουν σπασμωδικὰ τὰ δυό τους χέρια στὴν πληγὴ, ἔπειτα τεντώνονται στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τους καὶ πέφτουν μονοκόμματα!

Τὰ ὑπόλοιπα καταλαβαίνουν πὼς τὰ βέλη ἔρχονται ἀπὸ τὰ μέρη τῶν θεοτήτων τους. Τρέχουν κοντά, ἔτοιμα νὰ ἐξαπολύσουν τὰ μαχαίρια τους. Κυττάζουν καχύποπτα, ἀλλὰ τὸ μικρὸ τους μυαλοῦδάκι, δὲν τὰ βοηθάει νὰ ξεχωρίσουν τί ἀκριβῶς συμβαίνει. Ἐνα ἀπ' τ' ἀνθρωπάκια πέφτει σὲ κωμικὸ λάθος. Ὑποπτεύεται κάποιον ἀπὸ τὰ ξόανα, ὅτι εἶναι ὁ... ἄρπαγας τῶν φρούτων τους καί, γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώση, ἄρπάζει μιὰ πέτρα καὶ τοῦ τὴν πετάει!

Ὁ Ἀτσίδα πουὶ παριστάνει λίγο πιὸ πέρα τὸ... ξόανο, παρακολουθεῖ μὲ τὴ γωνιὰ τοῦ ματιοῦ του.

Βλέπει τὴν πέτρα νὰ διαγράφη στὸν ἀέρα τὴν κυκλικὴ τροχιά της καί, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ χτυπάει ἀπάνω στὸ ξόανο, ὁ κωμικὸς νέγρος ἀφήνει μιὰ προσποιητὴ... κραυγὴ πόνου:

— ὦχ!

Μερικὰ ἀπ' τ' ἀνθρωπάκια πέφτουν στὴν παγίδα καὶ χύνονται μανιασμένα στὸ ξόανο. Τὸ πιστεύουν γιὰ ζωντανὸ ἄνθρωπο καὶ τὸ χτυποῦν μὲ λύσσα.

Τὰ ὑπόλοιπα, ὅμως, ξεχωρίζουν ἀπὸ ποῦ ἦρθε ἡ φωνὴ καὶ ὀρμοῦν μὲ τὰ μαχαίρια τους πρὸς τὸν Ἀτσίδα.

Ὁ κωμικὸς νέγρος κατα-

λαβαίνει, πὼς μὲ τὴν καινούργια «ἐξυπνάδα» του τὴν ἔπαθε. Ὡστόσο εἶναι γενναῖος καὶ μὲ τὸ φυσικόλαμό του ἀρχίζει νὰ χτυπάη τοὺς διώκτες του. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς κοντοστέκονται ἰφοβισμένοι. Τρεῖς, ὅμως, πέφτουν χάμω, σέρνονται σὰν βατράχια στὴ γῆ, βγαίνουν στὴ ράχη τοῦ Ἀτσίδα καὶ τοῦ ρίχνονται μὲ τὰ γυριστὰ τους μαχαίρια!

Ὁ ἀστεῖος νέγρος δὲν τοὺς ἔχει πάρει εἶδησι. Εἶναι ἀφωσιωμένος στοὺς ἄλλους ποὺ βρίσκονται μπροστά του. Κι' ἔτσι ὁ θάνατος τὸν σιμώνει ἀνενόχλητος ἀπὸ τὴ ράχη!

ΚΕΦ. 4 Ὁ ποταμὸς φέρνει μηνύματα καὶ ἡ Μαλόα ξεκινάει καβάλλα στὸν Ζοῦμπο!

Ο λομόναχη ἡ Μαλόα κάθεται στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς, κοντὰ στὴν ἀκροποταμιὰ καὶ προσμένει τὸν γυρισμὸ τοῦ ἀγαπημένου της Τάργκα.

Λίγο πιὸ πέρα ὁ Ζοῦμπο, ὁ πελώριος ἐλέφαντας, διασκεδάζει. Ρουφάει μὲ τὴν προβοσκίδα του νερὸ καὶ μετὰ, σὰν ὑδραντλία, τὸ πετάει στὰ κλαδιὰ τῶν πανύψηλων δέντρων, ἀναγκάζοντας τὰ πουλιὰ νὰ φτερουγίζουν τρομαγμένα.

Ὁ ποταμὸς κυλάει ὀλοένα τὰ νερά του καὶ ἡ Μαλόα δὲν βλέπει τίποτα παράξενο, ὡς τὴ στιγμὴ, ποὺ ἕνα δεμάτι ἀπὸ κλαδιὰ, γεμάτα φρούτα, περνάει μπροστά της.

Τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας στὴν ἀρχὴ ξαφνιαάζεται.

“Επειτα όμως χαμογελάει.

Μαντεύει πώς αυτά τὰ κλαδιά τὰ κοψέ και τὰ ἔδεσε ὁ Ἄτσίδα και πὼς διάλεξε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ γιὰ... μεταφορικὸ μέσο. Αὐτὸ δὲν τὸ ἔχει κάνει γιὰ πρώτη φορά. Πολὺ συχνὰ φροντίζει ἔτσι γιὰ τὴν τροφή του. Κόβει φρούτα, τὰ ἐμπιστεύεται στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ και ἡ Μαλόα τὰ «ψαρεύει» τὴ στιγμή που περνᾶνε μπροστὰ ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας πιστεύει, πὼς και τώρα γίνεται τὸ ἴδιο.

Μαζεύει ἀπὸ τὸ νερὸ τὸ δεμάτι μὲ τὰ φρούτα, τὸ ἀφήνει μέσα στὴν σπηλιά κι’ ἔπειτα βγαίνει πάλι ἔξω.

— “Ε, Ζοῦμπο!, φωνάζει στὸν ἐλέφαντα. Ἄρκετὰ... ἔπαιξες! “Ελα, τώρα, νὰ πάμε στὸν Τάργκα!

Τὸ ἐξυπνότατο παχύδερμο καταλαβαίνει.

Ἀδειάζει χάμω τὸ νερὸ που ἔχει ρουφήξει, σχηματίζοντας ἓνα... μικρὸ ποτάμι και πλησιάζει τὴ Μαλόα. Ἡ προβοσκίδα του λυγίζει στὴν ἄκρη, γίνεται, ὅπως πάντα ἓνα ζωντανὸ σκαλοπάτι κι’ ἀπὸ κεῖ, μ’ ἓνα πήδημα, τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας βρίσκεται στὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα.

Τὸ παχύδερμο προχωρεῖ ἀργά. Τὸ πέρασμά του ἀνοίγει καινούργιους δρόμους στὴν ἀπάτητη ζούγκλα. Συντρίβονται οἱ ἀγριόθαμνοι κάτω ἀπὸ τὰ πέλματά του σπᾶνε τὰ κλαδιά ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ σώματός του κι’ ἔτσι δημιουργεῖται μιὰ εὐκολὴ διάβα-

σι, σὲ μιὰ περιοχὴ τελείως ἀδιάβατη ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή!

Ἡ Μαλόα κάθεται στὴ ράχη του και τραγουδάει ἀμέριμνα. Ἡ κρυσταλλένια φωνή της ἔχει μεγάλη ἐπίδρασι στὸν ἐλέφαντα. Τὴν ἀκούει και ρυθμίζει τὸ περπάτημά του σύμφωνα μὲ τὸν σκοπὸ τοῦ τραγουδιοῦ.

Μά, ξαφνικά, τὸ τραγούδι παύει.

Ἡ Μαλόα ἀκούει ἀναρθρες κραυγές, που μοιάζουν μὲ ὄχλοβοή.

Σκύβει χαϊδεύει τὸν ἐλέφαντα στὴ βάση τοῦ πελώριου αὐτιοῦ του. Ὁ Ζοῦμπο καταλαβαίνει και ταχύνει τὸ βῆμα του. Σὲ λίγο ἀρχίζει νὰ τρέχη. Ἡ Μαλόα, ὄρθια τώρα στὴ ράχη του, ἀτενίζει ἀπ’ τὴν ψηλὴ της σκοπιὰ ὅλη τὴ γύρω περιοχὴ. Γύρω τὰ δέντρα ἔχουν γίνει πιὸ ἀραιὰ και καθὼς φτάνουν στὸ ξέφωτο, τὸ μάτι της ξεχωρίζει ἓνα θέαμα περίεργο και τρομερό.

Εἶναι ἡ στιγμή, που οἱ τρεῖς κακομούτσουνοι νάνοι πλησιάζουν τὸν Ἄτσίδα ἀπὸ τὴ ράχη κι’ ἐτοιμάζονται νὰ τὸν χτυπήσουν μὲ τὰ γυριστὰ μαχαίρια τους.

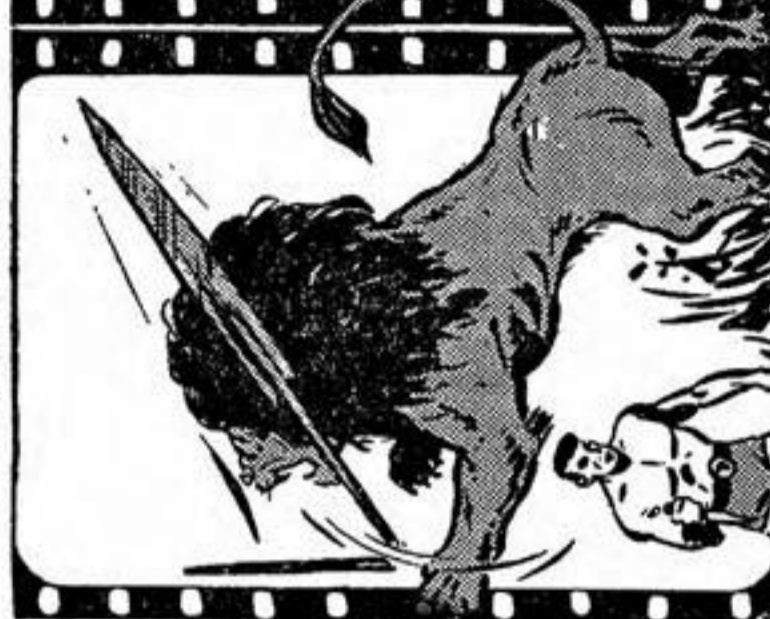
Τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή. Τὰ ωραία μάτια της ἀστράφτουν ἀπὸ ἀποφασιστικότητα. Σὰν νὰ τὴν ἄρπαξε κάποιος σίφουνας, πηδάει κάτω ἀπ’ τὸν ἐλέφαντα, κρατώντας σφιχτὰ τὸ ἀκόντιό της. Τὸ σηκώνει ψηλά, πάνω ἀπ’ τὸ

— Τάργκα... νά... εκεί πίσω από το πλατυφυλλο φυτό κρύβεται τά... τά...

Το λεοντάρι δρυχάται και τινάζεται σαν πελώριος όγκος όπό λά-

Τά μπροστινά πόδια του χτυπούν το ξύλο του άκόντιου και το τσακίζουν στα μέρη.

Τά μάτια του γουρλώνουν, τά δυό του χέρια χουφτιάζουν το άκόντιο που τον κάρφωσε!

Τά μπροστινά πόδια του χτυπούν το ξύλο του άκόντιου και το τσακίζουν στα μέρη.

Τά μάτια του γουρλώνουν, τά δυό του χέρια χουφτιάζουν το άκόντιο που τον κάρφωσε!

Τά μάτια του γουρλώνουν, τά δυό του χέρια χουφτιάζουν το άκόντιο που τον κάρφωσε!

Τά μάτια του γουρλώνουν, τά δυό του χέρια χουφτιάζουν το άκόντιο που τον κάρφωσε!

κεφάλι της, τρέχει λίγα μέτρα με αφάνταστη όρμη, δίνει στην κίνησή της παλμό και τινάζει το χέρι της μπροστά, με όλη την όρμη, που της δίνουν οι δυνατοί μυώνες, που κρύβονται κάτω από τη βελουδένια επιδερμίδα της!

Το ακόντιο φεύγει ακράτητο!

Τρυπάει τον αέρα μ' ένα άναλαφρο σφύριγμα κι' έτσι, καθώς τα τρία ανθρωπάκια προχωρούν το ένα πίσω από το άλλο, τους διαπερνάει τα σώματα πέρα ως πέρα!

“Εξη χέρια τινάζονται με χγωνία. “Εξη πόδια λυγίζουν αι τρία κορμιὰ σφαδάζουν, ερασμένα σαν βατράχια στο ιο ακόντιο!

‘Η Μαλόα στριφογυρίζει αν ανεμοστρόβιλος. Πηδάει πάλι στον ελέφαντα κι' ο Ζούμπο φυσώντας την προβοσκίδα του σαν πολεμική σειρήνα, χυμάει μπροστά.

Τα ανθρωπάκια που πολιορκούν τον ‘Ατσίδα τα χάνουν. Στέκονται μιὰ στιγμή, κυττάζουν χαζὰ τον έπερχόμενο γίγαντα της ζούγκλας κι' έπειτα το βάζουν στα πόδια περίτρομα.

‘Ακράτητη ή συντρόφισσα του Τάργκα συνεχίζει τη επίθεσι.

‘Ο ‘Ατσίδας τη βλέπει και γεμίζει ένθουσιασμό.

Τρέχει δαιμονισμένα με τις πλατειές ποδάρες του στο πλευρό του ελέφαντα και με το φυσοκάλαμό του σκορπίζει τα μικρά φονικά βέλη σαν βροχή.

“Ενα σωρό από τα κακομούτσουνα ανθρωπάκια καρφώνονται απ' αυτά τα βέλη και γλυτώνουν από τον κόπο νά... τρέχουν. “Αλλα βρίσκονται κάτω απ' το βαρύ πέλημα του Ζούμπο. Τότε τα κόκκαλά τους τρίζουν ξερά και γίνονται λυώμα, σαν μιὰ ακρίδα, που την πατάει πόδι ανθρώπου!

Σε λίγο, όμως, ο ιερός ελέφαντας ανακόπτει τη φρενιασμένη όρμη του. Στέκεται, δείχνει σημεία αφάνταστης μανίας και στριφογυρίζει απειλητικά στον αέρα την πελώρια προβοσκίδα του.

“Αδικα ή Μαλόα τον παροτρύνει με φωνές, να συνεχίση την καταδίωξι.

Για πρώτη φορά ο Ζούμπο δεν ύπακούει!

Λοξοδρομεί λίγο, βγαίνει στο γειτονικό ξέφωτο και, τότε ή Μαλόα καταλαβαίνει, γιατί ο έξυπνος ελέφαντας δεν την είχε ύπακούσει.

‘Εκεί, λίγα μέτρα πιό πέρα, ο αγαπημένος της Τάργκα, σε άμυντική στάσι, με τους μυώνες του έξωγκωμένους και με τα μαύρα μάτια του γεμάτα άστραπές θυμού, αντιμετωπίζει ένα περίεργο και τρομερό θηρίο, που για πρώτη φορά εμφανίζεται σ' αυτή τη ζούγκλα. “Ενα λιοντάρι!

Και λίγο μακρύτερα, ο παλιός φριχτός τους γνώριμος, ο υπερφυσικός σε όγκο γορίλλας Χόου-Χό, έπιτίθεται κραδαινοντας ένα ρόπαλο, μεγάλο σαν όλόκληρο δέντρο!

ΚΕΦ. 5. "Όπου ό Τάργκα επιτίθεται και ό 'Ατσίδα κατεβάζει... σοφές ιδέες!

Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο αρχίζει ή μάχη.

Τό κορίτσι τής ζούγκλας μ' εύκινησία που θά τήν ζήλευε κι' ένας άκροβάτης πηδάει κάτω άπ' τόν έλέφαντα. 'Ελεύθερος τώρα ό Ζούμπο, χυμάει πρός τόν τερατώδη γορίλλα. 'Η προβοσκίδα του, διαγράφει κύκλους στον άέρα και σφυρίζει δαιμονισμένα.

Ό γιγαντιαίος γορίλλας γρυλλίζει και μορφάζει άπαισία. Στέκεται σέ θέσι άμυντική με τόν μεγάλο ρόπαλό του ψηλά.

'Αλλά ή προβοσκίδα του Ζούμπο πέφτει λοξά, σπαθωτά και τόν χτυπάει αυτό τό ρόπαλο με τόση δύναμη ώστε τό έκσφενδονίζει πενήντα μέτρα μακρυσά!

Αυτόσ ό ξαφνικός άφοπλισμός καν ει τόν ύπερφυσικό γορίλλα να φρενιάση.

Κάνει ένα τεράστιο άλμα πρός τά πίσω γρυλλίζοντας. Τά χείλια του άνασυρμένα άφήνουν να φανούν τά φρικαλέα κίτρινα δόντια του. Τό άνάστημά του φτάνει τόν ύψος του Ζούμπο! Τό δασύτριχο στήθος του άντηχεί δυνατά καθως τό χτυπάει με τά χέρια του, σημάδι τρομερού θυμού.

Γιά λίγες στιγμές οί δυο πελώριοι αντίπαλοι στέκονται άκίνητοι. 'Ατενίζει ό ένας τόν άλλον, σα να προσπαθών' άναμετρήση τισ δυνάμεις του.

'Αλλά, στο μεταξύ, ό Τάργκα είχε έπιτεθή!

Είναι πια έλεύθερος από τόν έφιάλτη του τρομερού γορίλλου και ή άπερίγραπτη λύσσα του ξεσπάει στον δεύτερο έχθρό του. Στο μεγάλο λιοντάρι.

Με πρωτοφανή τόλμη πηδάει μπροστά στο ρύγχος του θηρίου. Τό άριστερό του χέρι, λυγισμένο στον άγκώνα, πάει πίσω με όρμη κι' ύστερα ξανάρχεται μπροστά με δύναμη. Τό λιοντάρι δέχεται μιá συντριπτική γροθιά κάτω άκριβώς από τόν σαγόνι του, κι' άνασηκώνεται βρυχώμενο στα πισινά του πόδια. Θέλει να ξαναπέση και να χτυπήση θανάσιμα, με τά νύχια των μπροστινών. 'Αλλά δέν προφταίνει. Τό δεξιό χέρι του άτρόμητου 'Ελληνόπουλου, σφίγγει τόν μαχαίρι και κάνει μιá γρήγορη λοξή κίνησι άπό κάτω, προς τ' άπάνω. 'Η άτσαλένια αίχμη κατευθύνεται στο λαιμό του λιονταριού. 'Αλλά τόν σώμα του θηρίου λοξοδρομεί καθως πέφτει. 'Η κοφτερή λεπίδα παίρνει πλάγια τόν στόχο της και σκίζει τόν δέρμα μαζί μ' ένα κομμάτι άπ' τισ κοντρές μυϊκές μάζες, που καλύπτουν τόν τράχηλο του λιονταριού!

Τό αίμα τινάζεται σαν πίδακας, αλλά δέν έχει κοπή ή καρωτίδα.

Τό χτύπημα δέν είναι θανάσιμο.

'Η χαίτη του λεονταριού βάφεται στο αίμα, γίνεται κατακόκκινη και τόν θηρίο

βγάζει ένα ούρλιαχτό οδύνης.

Ο Τάργκα είναι λαχανιασμένος. Ο ιδρώτας τρέχει από πάνω του ποτάμι, αλλά ο θαυμάσιος οργανισμός του διατηρείται πάντα άκμαίος και πανίσχυρος. Μ' ένα λοξό πήδημα φεύγει δεξιά. Το χέρι του υψώνεται και πάλι, έτοιμο να καταφέρη το τελικό χτύπημα στον σβέρκο του θηρίου.

Αλλά το λιοντάρι έχει τρομοκρατηθή. Αυτό το άτσαλένιο «νύχι» που κρατάει στα χέρια του ο λευκός άνθρωπος είναι πολύ οδυνηρό. Και σκίζει τις σάρκες σ'α να είναι καμωμένες από χαρτί!

Το θηρίο βρυχάται τρομαγμένο, μαζεύει την περήφανη ούρά του κάτω απ' τα σκέλια, πηδάει μέσα στην κοντινή πράσινη βλάστησι και χάνεται από τα μάτια του αντιπάλου του.

Ο Τάργκα ανασαίνει βαθειά και το θολωτό, όπως ή καμπάνα, στήθος του ανεβοκατεβαίνει, αστράφτοντας στις ακτίνες του ήλιου, σαν μπρούτζινο.

Στη δεύτερη συνάντησί του με το λεοντάρι βγαίνει πάλι νικητής. Αλλά η νίκη του δεν είναι οριστική. Πολύ γρήγορα οι δυο βασιλιάδες της ζούγκλας θα ξανασμίσξουν. Ο λογαριασμός που άνοιξαν δεν μπορεί να τελειώσει παρά μόνον με την έξόντωσι του ενός από τους δυό!

Ο κυκλώπειος γορίλλας Χόου-Χό, μουγγρίζει,

Το παντοδύναμο τέρας, το δημιούργημα των πειραμάτων ενός σοφού επιστήμονα(*), έχει συνηθίσει να βλέπη όλα τα θηρία της ζούγκλας να τρέμουν μπροστά στην όργή του. Παραξενεύεται τώρα που βλέπει τον Ζούμπο επιθετικό και άκατάβλητο. Άλλοι έλέφαντες, όσοι έτυχε να βρεθούν στο δρόμο του, έκριναν φρόνιμο ν' αποφύγουν τη σύγκρουσι μαζί του. Ο Ζούμπο, όμως, είναι επιθετικός κι' η πανίσχυρη προδοσκίδα του κουνιέται απειλητικά, έτοιμη να μπή σε μι'ά μάχη μέχρι θανάτου.

Ο Χόου—Χό κάνει ακόμα δυο βήματα πίσω.

Ένα δέντρο είναι κει, που το ξύλο του, σκληρό σαν το σίδηρο, μπορεί να συντρίψη το κρανίο κι' ενός έλέφанта ακόμα, αν το χρησιμοποιήσοσυν τα υπερφυσικά σε δύναμι χέρια του γορίλλα.

Ένα τέτοιο ρόπαλο θέλει ο Χόου-Χό.

Ο Ζούμπο δεν μαντεύει του σκοπούς του.

Αλλά ο Τάργκα καταφθάνει, τρέχοντας σαν ανεμοστρόβιλος. Αρπάζεται από τα πελώρια αυτιά του παχύδερμου και, μ' ένα πήδημα, βρίσκεται στη ράχη του. Από κει τον κατευθύνει με ζωηρές κραυγές. Και ο Ζούμπο έφορμά!

Αυτή τη φορά ο Χόου - Χό δειλιάζει.

Γρυλλίζει κυττάζοντας με

(*) Διάβασε το τεύχος 6.

ἀπίστευτο μῖσος τὸν Τάργκα, ἀλλὰ ὑποχωρεῖ ταχύτατα.

Ὁ Ζοῦμπο τὸν καταδιώκει ἀμείλικτα.

Ἔτσι καθὼς τρέχει μὲ τὴν προβοσκίδα του τεντωμένη μπροστά, μοιάζει σὰν ἓνα πελώριο τάνκ, μὲ τὸ κανόνι του ἔτοιμο νὰ βροντήσῃ καὶ νὰ κονιορτοποιήσῃ τοὺς ἀντιπάλους!

Ὁ Τάργκα, ἀποφασισμένος νὰ ξεμπερδέψῃ μιὰ καὶ καλὴ τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὸν παλιὸ κυκλώπειο ἐχθρό του, τὸν κυττάζει προσεχτικὰ ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ ἐλέφαντα, ἔτοιμος νὰ ἐξαπολύσῃ ἐναντίον του, τὴν κατάλληλη στιγμή, τὸ ἀκόντιο ἢ τὸ μαχαίρι του.

Ἔτσι, ἀφωσιωμένος στὶς κινήσεις τοῦ Χόου-Χό, δὲν προσέχει κάτι παράξενο καὶ ἐπικίνδυνο, ποὺ συμβαίνει στὰ πλευρά του.

Τὸ χέρι ἐνὸς λευκοῦ ἀνθρώπου παραμερίζει τὰ πλατύφυλλα φυτά. Στὸ ἄνοιγμα προβάλλει μιὰ ἄσπρη κάσκα, δυὸ μάτια φλογισμένο· ἀπὸ μῖσος κι' ἓνα στόμα, ποὺ χαμογελάει ἀνατριχιαστικά. Ἐπειτα, σὰν τρίτο μαῦρο μάτι, προβάλλει τὸ στόμιο τῆς κάννης ἐνὸς αὐτόματου.

Εἶναι ὁ Εὐρωπαῖος ἐγκληματίας, ὁ μόνος ποὺ ἀπόμεινε ἀπὸ τοὺς τρεῖς «κυρίους» τοῦ κυκλώπειου γορίλλα Χόου-Χό! Τὰ στενὰ χεῖλια του σαλεύουν. Μιὰ φωνὴ στεγνὴ βγαίνει ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δόντια του:

— Παλιόσκυλο! Τούτη

τὴ φορὰ δὲν μοῦ τὴ γλυτώνεις! Πρῶτα σὺ κι' ἔπειτα ὁ παλιόελέφαντάς σου!

Παίρνει στόχο στὸ κορμὶ τοῦ Τάργκα.

Ὁ δείκτης τοῦ δεξιοῦ του διπλώνεται νευρικὰ στὴ σκανδάλη καὶ τὴν τραβάει πρὸς τὰ πίσω.

Ἀμέσως ἡ κάννη τοῦ ὄπλου ἀρχίζει νὰ φτύνη φωτιά, καπνὸ κι' ἀτσάλι πυρωμένο.

Οἱ σφαῖρες οὐρλιάζουν γυρεύοντας νὰ χωθοῦν στὸ κορμὶ τοῦ Τάργκα, τοῦ κυρίαρχου τῆς Ζούγκλας!

Ὁ Ἀτσίδας μαίνεται!

Καθὼς ὁ Ζοῦμπο, ὁ ἱερός ἐλέφαντας, λοξοδρομεῖ γιὰ νὰ τρέξῃ σὲ βοήθεια τοῦ Τάργκα, ὁ κωμικὸς νέγρος συνεχίζει ἀκάθεκτος τὴν ἠρωϊκὴ του ἔφοδο ἐναντίον τῶν σπιθαμιαίων καὶ κακομούτσουνων νάνων.

— Ἐγκὼ φάει ἐσᾶς, ὀρύεται τρέχοντας, ἐγκὼ ξεπαστρέψει ἐσᾶς, ἐγκὼ κάνει... καρπούτζια ἐσᾶς, βροντήσῃ στὸ χῶμα, σπάσει κεφάλι ντικὸ σας!

Τὸ φυσοκάλαμό του κάνει θραῦσι!

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νάνους, γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸν θάνατο, σκαρφαλώνουν μὲ σβελτάδα μαϊμούς καὶ χάνονται μέσα στὰ δασύφυλλα κλαδιὰ τῶν πανύψηλων δέντρων. Ἀπὸ κεῖ παραμονεύουν τὸν διώκτη τους. Στὰ χεῖρια τους δὲν κρατοῦν πιὰ τὰ τρομερὰ γυριστὰ μαχαίρια, γιὰτὶ τὰ ἔ-

χουν κιόλας πετάξει έναντί-
ον του.

Μαχητικοὶ καθὼς εἶναι,
δὲν βρίσκουν κανένα ἄλλο
πρόχειρο ὄπλο, ἀπὸ ἓνα εἶ-
δος μεγάλες καρύδες, ποὺ
παράγουν αὐτὰ τὰ δέντρα!

Τὶς κόβουν ἀμέσως καὶ
μὲ δαιμονιώδη ταχύτητα
ἀρχίζουν νὰ τὶς πετοῦνε στὸ
κεφάλι τοῦ Ἀτσίδα.

Ὁ κωμικὸς νέγρος κον-
τοστέκεται.

Βλέπει νὰ πέφτουν γύρω
του οἱ καρύδες, σὰν χαλάζι,
καὶ χαμογελάει. Ἀμέσως
ξεχνάει καὶ τὸν Τάργκα καὶ
τὴ Μαλόα καὶ τὸν πόλεμο.

Μόνη του σκέψι εἶναι τὰ
φρούτα.

Σκύβει μὲ φόρα κι' ἀρπά-
ζει δυὸ-τρία.

Οἱ νάνοι ποὺ βρίσκονται
στὰ πιὸ κοντινὰ κλαδιά,
σπεύδουν νὰ κρυφτοῦν, για-
τὶ φοβοῦνται πὼς ὁ Ἀτσί-
δας θὰ τοὺς ἀνταποδώσῃ
τὸ... πετροβολητό.

Γρήγορα, ὅμως, ἀλλά-
ζουν γνώμη, μαζεύονται δυὸ
-δυὸ, τρεῖς-τρεῖς, καὶ μὲ τὰ
ἐκπληκτὰ ματάκια τοὺς πα-
ρακολουθοῦν τὸν νέγρο, ποὺ
καταβροχθίζει τὰ νωπὰ
φρούτα, μαζὶ μὲ τὰ φλούδια
τοὺς, κάνοντάς τα μιὰ...
δαγκωνιὰ τὸ καθένα!

Γύρω του οἱ καρύδες πέ-
φτουν ἀκόμα βροχή.

Ὁ Ἀτσίδα χαμογελά-
ει... φιλικὰ στοὺς πρώην ἐχ-
θροὺς του καὶ τοὺς ὑπόσχε-
ται:

— Ἐγκὼ ὄχι βάλει ἐμέ-
να, σκοτώσει ἐσᾶς. Ἐγκὼ
φίλος ἐσᾶς! Ἐσεῖς κόψει -

κόψει φρούτος, ἐγκὼ ντώσει
ἐμένα, φάει ἐμένα!

Τὰ σαγόνια τοῦ ἀλέθουν
ἀκούραστα τοὺς νόστιμους
καρπούς. Τὸ στομάχι τοῦ
γεμίζει, ἢ κοιλιὰ τοῦ φου-
σκώνει λίγο - λίγο καὶ γί-
νεται σὰν πελώριο βαρέλι.

Τὰ σαγόνια τοῦ τώρα κι-
νοῦνται ἀργά, ὀκνᾶ καὶ τὸ
βλέμμα τοῦ, χαυνωμένο ἀπ'
τὸ βαρυστομάχιασμα κυτ-
τάζει δεξιὰ κι' ἀριστερά.
Ἕνας μεγάλος καὶ βαθὺς
λάκκος τραβάει τὴν προσο-
χή του. Κυττάζει πρῶτα τὸ
λάκκο, ἔπειτα τοὺς σωρούς
ἀπὸ καρύδες, ποὺ τὸν τρι-
γυρίζουν, ξύνει τὴν κεφάλα
τοῦ καὶ γλείφει τὸν χαλκὰ
τῆς μύτης τοῦ εὐχαριστη-
μένος, γιὰ τὴ «σοφὴ» ἰδέα,
ποὺ κατέβασε!

Ἐκπληκτὰ τ' ἀνθρωπά-
κια ποὺ βρίσκονται στὰ δέν-
τρα, τὸν βλέπουν, νὰ μα-
ζεύῃ μὲ τὴν ἀγκαλιά του τὶς
καρύδες καὶ νὰ τὶς ρίχνῃ
στὸν μεγάλο λάκκο. Ἀρκε-
τὴ ὥρα δουλεύει ἔτσι μὲ
ζῆλο.

Ἐπειτα βρίσκει πελώρι-
ους κλάδους δέντρων καὶ
τοὺς βάζει προσεχτικὰ ἀπὸ
τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ
λάκκου. Μετὰ παίρνει ξε-
ροὺς θάμνους καὶ χαμόκλα-
δα καὶ τ' ἀπλώνει ἀπὸ πά-
νω.

Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς
ὥρας ἔχει σκεπάσει τὸν
λάκκο μὲ τὶς καρύδες, μὲ
τόση μαστοριά, ὥστε κανεὶς
δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψῃ τί
κρύβεται ἐκεῖ. Ὁ πελώριος
λάκκος ἔχει γίνῃ τελείως
ἀόρατος. Νομίζει κανεὶς

πὼς τὸ ἔδαφος συνεχίζεται κανονικά.

Ὁ Ἀτσίδα κутτάζει εὐτυχισμένος τὸ ἔργο του.

Ἀργότερα, ὅταν τελειώνουν οἱ φασαρίες, θὰ γυρίση θὰ φορτώση τὶς καρύδες στὸν Ζοῦμπο καὶ θὰ τὶς μεταφέρῃ στὴ σπηλιά του. Γιὰ μιὰν ὀλόκληρη βδομάδα δὲν θὰ τὸν σκοτίζῃ τίποτα. Θὰ τρώῃ καὶ θὰ... κοιμάται!

ΚΕΦ. 6. Ὅπου ὁ Ζοῦμπο πέφτει στὴ λουμπα καὶ τὸ λιοντάρι ὀρέγεται ἓνα νόστιμο μεζέ!

Βαρειά τρεχαλητά, λαχαιασμένες ἀναπνοές κι' ἄγριοι γρυλλισμοὶ κάνουν τὸν Ἀτσίδα ν' ἀναπηδήση.

Γυρίζει γρήγορα τὴν κεφαλα του, βλέπει αὐτὸν ποὺ ἔρχεται, γουρλώνει τὰ μάτια καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια!

Εἶναι ὁ Χόου-Χὸ καὶ τρέχει μὲ ἀπίθανα ἄλματα!

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ἀτσίδα πιστεύει πὼς αὐτὸς ὁ τρομερὸς κύκλωπας τῆς ζούγκλας ἔρχεται ἐναντίον του! Φεύγει, λοιπόν, ὀλοταχῶς κραυγάζοντας σπαραχτικά, ἀλλὰ καθὼς δὲν ἀκούει πίσω τὸ βαρὺ γδοῦπο, ποὺ κάνουν τὰ πηδήματα τοῦ τέρατος, κοντοστέκεται.

Πραγματικά, ὁ γορίλλας φεύγει, τρέχοντας πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι. Πίσω του, ἓνας ἄλλος ὄγκος, τὸ ἴδιο πελώριος, τὸν καταδιώκει λυσσασμένα.

Ὁ Ἀτσίδα ἀναγνωρίζει τὸν Ζοῦμπο καὶ πάνω στὴ ράχη του τὸν Τάργκα.

Ἀμέσως νοιώθει τὸ γλυκὸ συναίσθημα ποὺ δίνει ἀσφάλεια. Νοιώθει τὸν ἑαυτό του σίγουρο καὶ ξεμουδιάζει ἡ καρδιά του, ποὺ τὴν εἶχε παγώσει τὸ σιδερένιο χέρι τῆς ἀγωνίας.

Εκείνη τὴ στιγμὴ, ὅμως, γίνονται ταυτόχρονα δυὸ τρομερὰ γεγονότα.

Ὁ Ζοῦμπο πατάει ἀνύποπτος τὸ πλέγμα ποὺ σκεπάζει τὸν τεράστιο λάκκο, μὲ τὶς καρύδες τοῦ Ἀτσίδα!

Καί, πίσω ἀπ' τὰ ἀντικρινὰ φυλλώματα ἡ κάννη ἐνὸς αὐτόματου ξερνάει τὸ θάνατο, μὲ τὴ μορφή πυρωμένων βλημάτων!

Τὰ ξερὰ κλαδιὰ τσακίζονται σὰν καλάμια, κάτω ἀπὸ τὸ τεράστιο βάρος τοῦ ἐλέφαντα. Ὁ Ζοῦμπο, μαζὶ μὲ τὸν Τάργκα κατρακυλοῦν μέσα στὸ λάκκο κι' ἔτσι ξεφεύγουν ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ αὐτόματου, ποὺ περνοῦν ἀπὸ πάνω τους, σφυρίζοντας μὲ ἀνίσχυρη λύσσα!

Ὁ κωμικὸς νέγρος δὲν δείχνει νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅλ' αὐτά. Ἐνας τρομερὸς θυμὸς τὸν ἔχει καταλάβει καὶ τρέχει πρὸς τὸν μεγάλο λάκκο, φωνάζοντας:

— Ἐσύ, Ζοῦμπο, βλάκα εἶναι! Ἐσύ πέφτει λάκκο, ἐσύ λυώσει φρούτος ἐμένα, ἐγὼ ὄχι δώσει φρούτος ἐμένα, φάει ἐμένα!

Πρὶν φτάσῃ κοντὰ στὸν λάκκο βλέπει τὸν Τάργκα νὰ πηδάῃ ἔξω. Ὁ Ζοῦμπο κάνει μιὰ προσπάθεια. Ἀγκιστρώνει τὴν προβοσκίδα του σ' ἓνα κόντινὸ αἰωνόβιο

δέντρο καὶ μὲ χίλιους κόπους κατορθώνει ν' ἀνασηκώση τὸν ἀπροσμέτρητο ὄγκο του, ἀπὸ τὸ ἀπρόσδοκῆτο πέσιμο. Ἐπειτα ἀπὸ ἀγῶνες ἀρκετῆς ὥρας, κατορθώνει ἐπιτέλους νὰ ξαναβγῆ στὴν ἐπιφάνεια. Ἡ προβοσκίδα του στριφογυρίζει καὶ τὸ μάτι του ἀναζητᾷ τὸν Χόου-Χό!

Χαμένος κόπος.

Ὁ γορίλλας ἔχει κιόλας ἐξαφανισθῆ.

Μαζί του ἔχει χαθῆ κι' ὁ ἐγκληματικὸς Εὐρωπαῖος, ὅταν εἶδε τὶς σφαῖρες του ν' ἀστοχοῦν.

Τὸ ἀκόντιο τρυπάει πέρα-πέρα τοὺς νάνους, σὰν τρία βατράχια.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Ἰάργκα δουλεύει ἀκούραστα.

Θέλει νὰ βρῆ κάποιον τρόπο, γιὰ νὰ παγιδέψῃ τὸν Χόου-Χό καὶ ν' ἀπαλλάξῃ τὴ ζούγκλα, ἀπ' αὐτὸ τὸ τερατῶδες κι' ἐφιαλτικὸ ὄν.

Ἄλλὰ τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ τὸν ξεσηκώνει:

— Τάργκα!

Τὸ Ἑλληνόπουλο πετιέται, σὰν νὰ τὸ δάγκωσε φίδι.

Ἡ κραυγὴ ἐκείνη ἦταν τῆς Μαλόα! Ἡ Μαλόα κινδυνεύει!

Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, χουφτώνει γοργὰ τὸ ἀκόντιό του, χαϊδεύει μὲ τ' ἄλλο χέρι τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ, ποὺ ἀναπαύεται στὴν πλατειὰ ζώνη του καὶ ξεχύνεται σὰν τὸν τυφῶνα, ποὺ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συγκρατήσῃ.

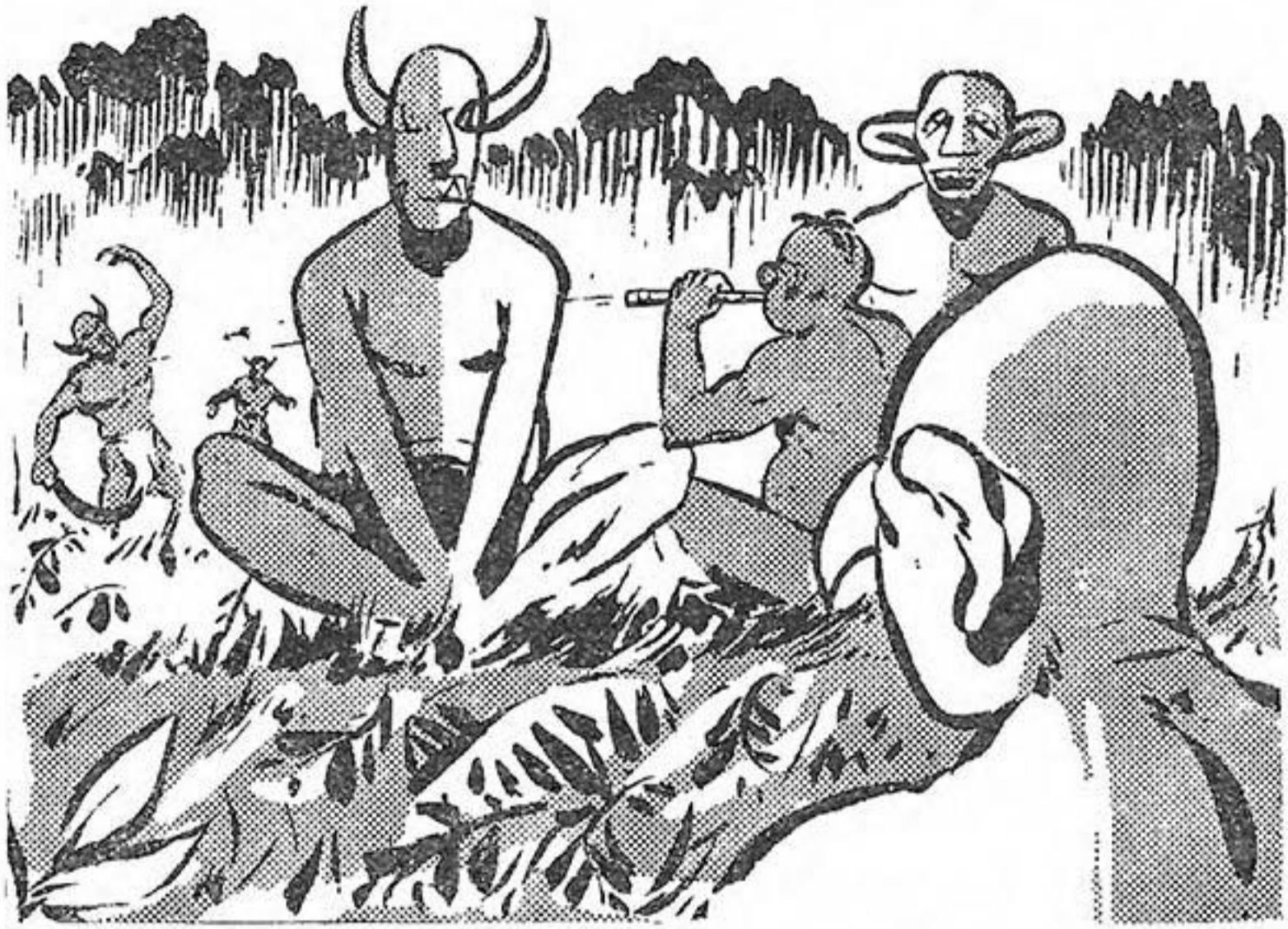
— Τάργκααα!

Ἡ φωνὴ τῆς Μαλόα ξανακούγεται τρομαγμένη.

Τὸ Ἑλληνόπουλο διαπερνᾷ σὰν βέλος τ' ἀγριόχορτα καὶ φτάνει τὴ στιγμή, ποὺ τὸ λιοντάρι, σὰν λυσσασμένο πηδάει ἀπάνω στὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας.

Ἐχει μιὰ τρομερὴ ἔκφρασι αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ λιοντάρι.

Ὅλο τὸ μῖσος του γιὰ τὸν Τάργκα ἔχει ξεσπάσει σ' αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Μαλόα. Νύχια καὶ δόντια εἶναι ἔτοιμα νὰ τὴν κατασπαράξουν.

Ὁ Ἀσιίδας κάθεται σταυροπόδι ανάμεσα στὰ ξόανα τῶν θεῶν καὶ μὲ τὸ φυσοκάλαμό του θερίζει τοὺς νάνους.

Γιὰ πρώτη φορά ἡ γενναία συντρόφισσα τοῦ Τάργκα κάνει τὴ γνωριμία τοῦ τρόμου.

Ἡ ἐπίθεσι τοῦ λιονταριοῦ εἶναι χίλιες φορές πιὸ τρομερὴ καὶ πιὸ ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τῶν ἄλλων θηρίων!

Τὰ δάχτυλα τῆς Μαλόα παραλύουν, χαλαρώνουν τὸ σφίξιμο καὶ τὸ μαχαίρι της πέφτει στὰ ξερόχορτα.

Τὸ λαστιχένιο τῆς κορμὶ κάνει μιὰ γοργὴ στροφὴ, διαφεύγει πρὸς τὰ δεξιὰ κι' ἀμέσως ἐκσφενδονίζεται πάνω ἀπὸ ἓνα πλατύφυλλο φυτὸ γιὰ νὰ βρῆ πρόχειρο ὀχύρωμα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούγε-

ται ἡ κραυγὴ τοῦ Τάργκα:

— Μαλόα! Μαλόα!

Τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας ἀκούει τὴ φωνὴ του καὶ νοιώθει τὸ συναίσθημα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, ποὺ βρίσκεται ξαφνικὰ στὸ πλευρὸ ἑνὸς ἀδάμαστου προστάτη.

— Τάργκα, φωνάζει, νά... ἐκεῖ... πίσω ἀπ' τὸ φυτὸ παραμονεύει τό... τό... τό...

Ἡ γλῶσσα τῆς μπερδεύεται, δὲν μπορεῖ νὰ συνεχίση, ἀλλὰ ὁ Τάργκα δὲν ἔχει ἀνάγκη, νὰ τὴν ἀκούση ὡς τὸ τέλος.

Τὸ βλέμμα του, διαπεραστικὸ σὰν βλέμμα γερακιοῦ, ἔχει δὴ κιόλας τὸ λεοντάρι. Συσπειρωμένο, μὲ τὴν κοιλιά του κατεβασμένη ὡς τὸ χῶ-

μα καὶ μὲ τὸ βαρὺ κι' ἔλαστικὸ κορμί του νὰ ταλαντεύεται ρυθμικὰ πάνω στὰ λυγισμένα πόδια του, ἔτοιμάζεται γιὰ τὴν τελειωτικὴ ἐφόρμησι.

Ὁ Τάργκα ἀνατινάσσεται γεμάτος θυμό.

Παίρνει φόρα, τρέχει σὰν ἀνεμοστρόβιλος ἀνάμεσα στὰ φυτὰ τῆς ζούγκλας, στέκεται ἀπότομα καὶ τὸ μπράτσο του τινάζεται μ' ἐκπληκτικὴ δύναμι μπροστά!

Τὸ βαρὺ ἀκόντιο φεύγοντας ἀπ' τὰ δάχτυλά του ἀφήνει ἕνα σφύριγμα πένθιμο, ποὺ προμηνᾷ τὸν θάνατο. Ὁ ἀντίπαλος φαίνεται καταδικασμένος. Ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, γίνεται κάτι ἐκπληκτικὸ. Τὸ λιοντάρι ἀφήνει ἕναν θυμωμένο γρυλλισμό, ἀνασηκώνεται στὰ πισινὰ πόδια καὶ μὲ τὰ μπροστινὰ χτυπάει δυνατὰ τὸ ἀκόντιο, καθὼς περνᾷ σφυρίζοντας κοντά του!

Τὸ σκληρὸ ξύλο σπάζει στὰ δύο. Ἡ βαρεῖα μετάλλινη αἰχμή του πέφτει χάρμω ἄχρηστη.

Ὁ Τάργκα συγκρατεῖ μὲ κόπο, μιὰ βαρεῖα βρισιά, ποὺ φτάνει ὡς τὰ χεῖλια του.

Τὸ χέρι του χουφτιάζει γοργὰ τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου του. Ἀναμετράει γιὰ λίγο τὴν ἀπόστασι, ποὺ τὸν χωρίζει ἀπὸ τὸ θηρίο καὶ τινάζεται μ' ἕνα ἀστραπιαῖο ἄλμα ἐναντίον του. Αὐτὸ τὸ πήδημα εἶναι πρωτοφανές. Ὁ Τάργκα, γιὰ νὰ τὸ πετύχει, ἐπιστρατεύει ὅλη τὴ δύναμι τῶν μυῶνων του, τὴ λυγεράδα τοῦ κορμιοῦ καὶ τὴν τέχνη

του. Τὸ σῶμα του σκίζει τὸν ἀέρα παράλληλα πρὸς τὴ γῆ, σὲ ὕψος δύο μέτρων, μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ καὶ τὰ μπράτσα ἀνοιγμένα, ἔτοιμα ν' ἀγκυλιάσουν καὶ νὰ σφίξουν, σὰν χαλύβδινες ἀρπάγες.

Ἔτσι πέφτει μπρούμυτα, μ' ὅλο του τὸ βάρος, στὸ μακρὸς τῆς ραχοκοκκαλιάς. Ἀμέσως τυλίγει τὰ χέρια του γύρω στὸ κορμί τοῦ θηρίου καὶ τὰ δένει κάτω ἀπ' τὴν κοιλιὰ του, σχηματίζοντας ἕνα σιδερένιο στεφάνι!

Τὸ λεοντάρι καταλαμβάνεται ἀπὸ μιὰν ἀπερίγραπτη ὄργη. Χτυπιέται κι' ἀναπηδάει σὰν ἕνας πελώριος ὄγκος ἀπὸ λάστιχο. Οἱ βρυχηθμοὶ του ἀναστατώνουν τὴ ζούγκλα. Τὰ νύχια του, πότε σκίζουν τὸν ἀέρα καὶ πότε σκάβουν τὸ χῶμα, γυρεύοντας δαιμονισμένα τὸν ἀντίπαλο.

Ἀλλὰ ὁ Τάργκα δὲν τοῦ δίνει πολὺ καιρό.

Ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του, ἔτσι καθὼς εἶναι πλεγμένα κάτω ἀπ' τὴ κοιλιὰ τοῦ θηρίου, ὑπάρχει τὸ αἰχμηρὸ μαχαίρι του.

Ὁ καρπὸς τοῦ χεριοῦ του συστρέφεται μὲ δύναμι καὶ τὸ κοφτερὸ ἀτσάλι, χώνεται μαλακά, ὡς τὴ λαβὴ του, μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ λεονταριοῦ. Μὲ μιὰν ἀσύλληπτη γρηγοῦδα τὸ Ἑλληνόπουλο τραβάει τὸ μαχαίρι καὶ σκίζει τὶς σάρκες τοῦ ἀντιπάλου του ψηλά, ὡς τὸ λαιμό!

Ἐνας βραχνὸς βόγγος ἀντηχεῖ.

Τὰ πόδια τοῦ θηρίου λυγίζουν καὶ τὸ κορμί του, μὲ βα-

ρὺ γδοῦπο πέφτει στὸ χῶμα.

Ὁ Τάργκα στέκει δίπλα στὸν νικημένο ἀντίπαλό του καὶ τὸν κυττάει. Ἡ ἀνάσα του εἶναι καφτὴ. Τοῦ καίει τὰ ρουθούνια. Κι' οἱ μυῶνες του, ἐξωγκωμένοι ἀκόμα, σὲ κατὰστασι συναγερμού, δίνουν στὸ τέλειο κορμί του τὴν ὄψι κορμού ροζιασμένου ἐλιόδεντρου, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ συντρίψῃ οὔτε ὁ κεραυνός.

Στὴ μονομαχία τῶν δυὸ βασιλιάδων ὁ Τάργκα εἶναι ὁ νικητής.

Σκύβει καὶ σκουπίζει τὸ ματωμένο μαχαίρι του στὰ χόρτα.

Αὐτὴ ἡ κίνησι τὸν ξεγλυτώνει ἀπὸ ἓνα ἐπικίνδυνο δολοφονικὸ χτύπημα. Ὁ θάνατος περνάει σφυρίζοντας πίσω ἀπ' τὴν πλάτη του! Μερικὰ ἀπὸ τὰ σπιθαμιαῖα ἀνθρωπάκια, ποὺ παραμονεύουν πίσω ἀπ' τὰ χόρτα, τοῦ ἔχουν ἐξαπολύσει ἓνα γυριστὸ μαχαίρι!

Κατάπληκτος ὁ Τάργκα ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τί συμβαίνει.

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα ἄλλο ἀνθρωπάκι, ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ ἐξακοντίσῃ δεύτερο μαχαίρι! Ἀλλὰ ἡ Μαλόα ἀγρυπνάει. Ἀρπάζει τὸ ἀκόντιό της καὶ τὸ τινάζει μὲ μιὰ λύσσα ἀνέκφραστη. Τὸ δολοφονικὸ ἀνθρωπάκι καρφώνεται πέρα - πέρα, ἀπὸ τὸ στομάχι του ὡς τὴ ραχοκοκκαλιά. Ρίχνει χάμω τὸ μαχαίρι του. Τὰ μάτια του γουρλώνουν καὶ τὰ δυὸ του χέρια χουφτιάζουν τὸ ξύλο τοῦ ἀκόντιου, ποὺ πάλλεται ἀκόμα, ἀπὸ τὴ δύναμι ποὺ καρφώθηκε!

Τί εἶναι ὁ

Z A N O Y P

; ; ;

τὸ ἐπόμενο τεῦχος τοῦ «Τάργκα» θὰ μάθετε ἐπιτέλους τί εἶναι ὁ

Z A N O Y P

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ θάνατος τὸν τυλίγει στὸ σκοτάδι του.

ΚΕΦ. 7. Ὅπου ἓνας σπιθαμιαῖος βασιλιάς παίρνει ἀκούσια τὸ ἐπικίνδυνο μπάνιο του!

Τὰ μαῦρα μάτια τοῦ Τάργκα γεμίζουν ἀπὸ φωτιᾶς θυμοῦ. Καταλαβαίνει τὸν μεγάλο κίνδυνο ποὺ διέτρεξε κι' ἐξορμάει ἀκράτητος. Μπροστά του τ' ἀνθρωπάκια φεύγουν πανικόβλητα. Εἶναι ὅπως ὁ σίφουνας, ποὺ συνεπαίρνει στὴν ὀρμή του καὶ σκορπίζει ἓνα δεμάτι ἄχυρα!

Ἀλαλάζοντας οἱ σατανικοὶ νάνοι, μὲ τὰ χέρια τους σηκωμένα ψηλά, τρέχουν δαιμονισμένα. Ὁ Τάργκα τοὺς καταδιώκει ὥσπου φτάνουν κοντὰ στὰ ξόανα τῶν θεοτήτων τους. Ἐκεῖ στέκεται ἓνας ἄλλος νάνος, λίγο πιὸ μεγαλόσωμος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μ' ἓνα ζευ-

γάρι μετάλλινα κέρατα στερεωμένα στο μέτωπο και με πολύχρωμες χάντρες περασμένες στο λαιμό.

Τὸ Ἑλληνόπουλο καταλαβαίνει πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ βασιλιάς τῆς μικρόσωμης και μοχθηρῆς αὐτῆς φυλῆς.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ πηδάει ἀπάνω του, τὸν ἀρπάζει με τὸ ἓνα χέρι ἀπὸ τὰ μετάλλινα κέρατα και τὸν σηκώνει ψηλά, ὅπως θὰ σήκωνε ἓνα μικρὸ... κατσικάκι!

Τρομαγμένοι οἱ ἄλλοι νάνοι ἀπὸ τὸ ἀπίστευτο ρεζιλίκι τοῦ βασιλιᾶ τους, πέφτουν στὰ γόνατα, προσκυνοῦν τὸν Κυρίαρχο τῆς Ζούγκλας και με τὴν περίεργη διάλεκτό τους, τοῦ γυρεύουν νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

Ὁ Τάργκα καταλαβαίνει τί τοῦ λένε.

Ἄλλὰ κουνάει ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι. Προχωρεῖ με βήματα μεγάλα, φτάνει κοντὰ σ' ἓνα λάκκο γεμᾶτο νερὸ και, κρατώντας τὸν περήφανο βασιλιᾶ ἀπὸ τὰ κέρατα, τὸν βουτάει λίγο - λίγο μέσα!

Στὴν ἀρχὴ βυθίζονται τὰ ποδαράκια του. Ἐπειτα τὸ νερὸ ἀνεβαίνει στὰ γόνατα, φτάνει στὴ μέση, ξεπερνάει τὸ στήθος κι' ἀγγίζει τὸν λαιμό!

Ὁ βασιλιάς σπαρταράει.

Οἱ νάνοι ὑπήκοοί του ἱκετεύουν τὸν Τάργκα. Βλέπουν πὼς ἂν τὸ χέρι του χαμηλώσῃ ἀκόμα μιὰ πιθαμῆ, ὁ βασιλιάς τους θὰ πνιγῆ σὰν σκαντζόχοιρος.

Τότε τὸ Ἑλληνόπουλο με μιὰ σειρὰ ἀπὸ κινήσεις παντομίμας, τοὺς ρωτάει:

—“Ἄν τὸν ἀφήσω, θὰ... τσακιστῆτε ἀπὸ δῶ;

—Ναί! ὑπόσχονται ὅλοι με μιὰ φωνή.

—Και δὲν θὰ ξαναφανῆτε;

—Ποτέ!

Τὸ δεξὶ του χέρι τραβιέται πρὸς τ' ἐπάνω.

Ὁ βασιλιάς ξεπροβάλλει ἀπ' τὸ νερὸ μουσκεμένος και ἀξιοθρήνητος. Ὁ Τάργκα τινάζει τὸ χέρι τοῦ μπροστὰ και τὸν πετάει καμμιά δεκαριά μέτρα μακριά.

Χαμογελώντας βλέπει τὰ δολοφονικὰ ἀνθρωπάκια νὰ μαζεύουν με ἔντρομες κινήσεις τὰ ξόανά τους και ν' ἀπομακρύνονται τρέχοντας. Σὲ λίγο ἀκούει κοντὰ του βήματα βιαστικά. Ἡ Μαζόα τὸν πλησιάζει και ξεκουράζει τὸ κορμί της ἀκουμπώντας το στὸ μυῶδες σῶμα του.

—Ὁ Χόου - Χό ξέφυγε πάλι!, τοῦ λέει σιγά.

Ὁ Τάργκα τὴν κυττάζει. Μιὰ ρυτίδα συλλογισμοῦ σκιάβει τὸ μέτωπό του.

Καταλαβαίνει ὅτι, ὅσο ὁ Χόου - Χό κι' ὁ ἐγκληματίας λευκὸς κύριός του εἶναι ζωντανοί, οὔτε αὐτός, οὔτε ἡ Μαλόα, οὔτε ὀλόκληρη ἡ ζούγκλα, θὰ μπορέσουν νὰ βροῦν μιὰ στιγμῆς ἡσυχίας.

—ὑπόσχομαι, λέει με τὰ χεῖλη σφιγμένα, ὅτι τὴν ἐπομένη φορὰ ποῦ θὰ συναντηθῶ μαζί του, ὁ Χόου - Χό θὰ πληρώσῃ με τὴ ζωὴ του τὰ ἐγκλήματά του! Ὅσο γιὰ τὸ λευκὸ κύριό του...

Ἄγριοφωνάρες τὸν διακό-
πτουν ξαφνικά. Γυρίζει μὲ ἀ-
πορία καὶ βλέπει τὸν Ἀτσι-
δα νὰ φορτώνη πάνω στὸν
Ζοῦμπο ὅσες καρύδες εἶχαν
ἀπομείνει γερές ἀπὸ τὸ πέ-
σιμο τοῦ ἐλέφαντα μέσα στὸ
λάκκο, καὶ νὰ φωνάζη χειρο-
νομώντας ἄγρια καὶ ἀπειλη-
τικά:

— Ἐσὺ κουβάλα - κουβάλα
καρύντες ἐμένα σπηλιά, ἐγκῶ
ὄκι ντέρνει ἐσένα, Τζοῦμπο!
Ἐσὺ πέσει - πέσει μέσα λάκ-
κο, ἐσὺ σπάσει - σπάσει λυώ-
σει - λυώσει πολὺ καρύντες
ἐμένα, ἐγκῶ μείνει - μείνει
νηστικό, ἐγκῶ πετάνει - πε-
τάνει! Λίγος καρύντες μένει
τώρα ἐμένα! Ἐσὺ ὄκι σπά-
σει - σπάσει αὐτὸς καρύν-
τες! Ἐσὺ κουβάλα - κουβά-
λα καρύντες σπηλιά τώρα!
Ἐσὺ ὄκι κουβάλα, ἐγκῶ φύ-

σα - φύσα κάλαμο πετάνει
ἐσένα!

Ξαφνικά, ἡ πρόβοςκίδα τοῦ
Ζοῦμπο χαμηλώνει ἀπότομα,
ἄρπάζει τὸν παχύ, κωμικό
νέγρο ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸν
σηκώνει ψηλά, κάνοντας τά-
χα πῶς θὰ τὸν ἐκσφενδονίσῃ
μακριά!

Μά, ἐνῶ τὰ ματάκια τοῦ
Ἀσιίδα πάνε νὰ πεταχτοῦν
ἀπὸ τὶς κόγχες τους ἀπὸ τὸν
τρόμο, ὁ Ζοῦμπο γυρίζει τὴν
πρόβοςκίδα του καί... ἀκου-
μπάει ἀπαλὰ τὸν νέγρο πάνω
στὴν πλάτη του.

Ἐνα πλατὺ χαμόγελο χα-
ράζεται στὸ φουσκωτὸ πρό-
σωπο τοῦ Ἀσιίδα.

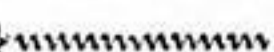
— Τζοῦμπο φοβάται ἐμέ-
να!, μουρμουρίζει. Τζοῦμπο
φοβάται φύσα - φύσα κάλα-
μο ἐμένα!

ΤΕΛΟΣ

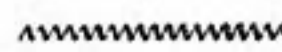
Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ
Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις, Ἀπακλειστικότης Ὑπερανθρώπου.

Ἡ εἰκόνα τοῦ κ. **ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ**

Ἐτοιμάζεται ἓνα καλλιτεχνικὸ σκίτσο τοῦ ἀγαπη-
μένου συγγραφέως τῶν παιδιῶν κ. Θάνου Ἀστρίτη.
Τὸ σκίτσο αὐτὸ θὰ διανεμηθῇ δωρεὰν σ' ὅλους
τοὺς θαυμαστὰς τοῦ μάγου τῆς πέννας μαζὶ μὲ ἓνα ἀ-
πὸ τὰ προσεχῆ τεύχη τοῦ «Τάργκα» ἢ τοῦ «Ὑπεραν-
θρώπου». Στὸ τεύχος 70 τοῦ «Ὑπερανθρώπου», ποὺ
κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχομένη Τρίτη, θὰ μάθετε πότε θὰ
πάρετε τὸ προσωπικὸ αὐτὸ ἐνθύμιό τοῦ κ. Ἀστρίτη!

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ ΑΤΣΙΔΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ

Κύριος Κοντοστούπος,

Έγκω περιμένει - περιμένει έσένα, έσύ όκι έρτη. Γιατί; Έ-
σύ γκράφει έμένα, έρτη - έρτη ζούγκλα με άεροπλάνος, ρίξει -
ρίξει μπόμπα κεφάλι έμένα!

Έγκω περιμένει, Κοντοστούπος. Έγκω ξέρει μπόμπα έσένα
πέσει μέσα ποτάμι, μέσα λίμνη, μέσα ντέντρος, σκοτώσει - σκο-
τώσει ψάρια πολύ, κόψει - κόψει φρούτος πολύ, έγω φάει -
φάει, γεμίσει τούμπανο κοιλιά έμένα, χορτάσει έμένα!

Έσύ όμως όκι έρτη! Γιατί; Χάλασε άροπλάνος έσένα; Έρ-
τη-έρτη γκρήγκορα - γκρήγκορα, Κοντοστούπος! Έγκω περιμένει
έσένα, ρίξει - ρίξει μπόμπα κάτω, μέσα ζούγκλα. Έγκω περιποιη-
θή έσενα, ψήσει έσένα, φάει - φάει έσένα ματζι με καρπούτζι, πε-
πόνι και ψάρι! Έγκω βάλει έσένα γύρω-γύρω μαϊντανός, πριν
έγκω φαι - φάει έσένα!

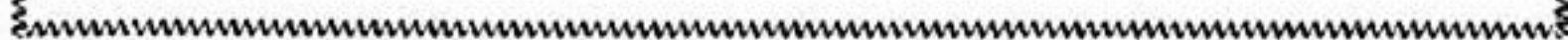
Έλα, λοιπόν, Κοντοστούπος! Ρίξει-ρίξει μπόμπα! Έγκω
περιμένει άνοιχτό στόμα έμένα!

Έγκω πολύ-πολύ ντικός σου φίλος

Ντόντια έμένα... χαϊντεύει έσένα

ΑΤΣΙΝΤΑΣ

Φύσα-φύσα Κάλαμος

Στὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ

«Τάργκα», τὸ 8ο, κηρύσσεται

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ὁ Τάργκα, τὸ Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας, ἀναγκάζεται νὰ ἐπιστρατεύσῃ ὅλες τὶς δυνάμεις του καὶ ὅλη τὴν ταχύτητά του καὶ τὴν πανουργία του γιὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸν «Χόου—Χό», τὸν τρομερὸ ἐχθρὸ τῆς ζούγκλας, καὶ τὸν λευκὸ καὶ ἐγκληματικὸ Κύριό του!

Στὸ ἴδιο τεύχος θὰ μάθετε, ἐπιτέλους, τί θὰ εἶναι τὸ τεύχος 9 τοῦ «Τάργκα» καὶ τὸ τεύχος 72 τοῦ «Ἵπερανθρώπου»!

Περιμένετε τὸ 8ο Τεύχος μὲ ἀγωνία!

Θὰ μάθετε ποιά μεγάλη ἔκπληξι σᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ τεύχος 9 τοῦ «Τάργκα» ποὺ θὰ σᾶς προσφέρῃ ΚΑΤΙ!

Θὰ μάθετε λεπτομέρειες γιὰ τὴ Β΄ Περίοδο τοῦ «Ἵπερανθρώπου», ποὺ ἀρχίζει μὲ τὸ τεύχος 72! Νέα μορφή ἐξωφύλλου, νέοι ἥρωες, νέες μάχες καὶ ἥρωϊκὰ ἐπεισόδια!

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Θὰ σᾶς γοητεύσῃ καὶ θὰ σᾶς συναρπάσῃ!

ΤΑΡΓΚΑ

Έβδομαδιαία Βιβλία
Ήρωϊκών Περιπετειών.

Γραφεία: Λέκκα 23
Αριθ. Τηλεφ. 36.373

Αριθ. 7 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλούνται στὸ γραφεία μας, πὸ εἶναι ἀνοικτὰ κάθε μέρα 9—1½ καὶ 5—7, ἐκτὸς τοῦ ἀπογεύματος τῆς Τετάρτης.

Διευθύνσεις: Οἶκον. Δ)τῆς: Γεώργιος Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
Ἀρχισυντάκτης: Στέλιος Ἀνεμοδουράς, Λ. Θησέως 323. Προϊ-
στάμενος τυπογραφείου: Ἄν. Χατζηβασιλίου, Ἀμαζόνων 25.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) Ὁ κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας.
- 2) Ἡ σπηλιὰ μὲ τὰ Διαμάντια.
- 3) Ζοῦμπο, ὁ Ἱερὸς Ἐλέφαντας.
- 4) Ὁ Φύλακας τῶν Θησαυρῶν.
- 5) Μαλόα, τὸ Κορίτσι-Τίγρις.
- 6) Τάργκα, ὁ Λευκὸς Σίφουνας.
- 7) Μονομαχία Βασιλέων.

Τὸ τεύχος 70 τοῦ «Ὑπερανθρώπου», πὸ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρ-
χόμενη Τρίτη μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟΣ

εἶνε μιὰ ἀποθέωσι τοῦ Ἑλ Γκρέκο καὶ τῆς Ἀστραπῆς, πὸ πα-
λεύουν μὲ ἀλλόκοτους ἐξάχειρους ἐπιδρομεῖς γιὰ νὰ σώ-
σουν τὸν κόσμον! Στὸ ἴδιο τεύχος, κωμικὰ ἐπεισόδια μεταξὺ Κον-
τσοτούπη καὶ Ἐλχίνας καὶ ἡ ἀπάντησι τοῦ Κοντσοτούπη στὸν
Ἄτσιδα!

Ο ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΟΙ ΚΟΥΡΣΙΑΡΟΙ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

